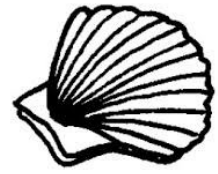

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. XII. szám 2021. december

Hiányérzet

Az álmatlanság (alvászavar) népbetegség - állítják a szakemberek. Magam is szenvedek tőle olykor-olykor. Az éjjeliszekrényemen ott sorjáznak az olvasnivalók, s ma már a tablet is, hogy a teológiai stúdiók némelyikében „elmélyedhessek”, ha a test megmakacsolná magát.

Egyik éjszaka elsőként a tabletet tapintotta meg téován kotorászó kezem. A Hír TV *Vetítő* című műsorblokkja ezúttal még a fennkölt hittudományi témákat is maga mögé utasította. A kamera hipp-hopp Gyimesbe röpített bennünket. Egy templomi szertartás közepén találtuk magunkat, ahol a harangozót búcsúztatták éppen, aki feleségével a „tengeren túlra”, Ausztráliába készül az ott szerencsét próbáló lányukhoz. Megható képkockák következtek a látogatóba indulók búcsúztatásával, a vonatra, majd repülőgépre szállással... A fogcsikorgató télből a füllesztő nyárba csöppenhetünk a másik kontinensre való megérkezéssel. A talpraesett leány, s a vele egy faluból származó fiú -immáron férj és feleség- izgalommal várták az ezer kilométereket átszelő szülőket. Itt idilli minden: tengerpart, pálmák, békésen korzózó emberek, gondtalanság, bőség, jólét.

A két Gyimesekből származó fiatal otthonát pásztázza az operatőr... Tisztaság, tágasság, kényelem. A munkájuk odafigyelést igénylő ugyan, de izzadságot nélkülöző, az asztaluk gazdag, változatos, valóságos „íz-orgia”, tengeri herkentyűk, gyümölcsök garmada... Megtudjuk, mily keservesen, példás szorgalommal küzdötték magukat egyre feljebb az idegen környezetben. Nyelvi akadályok, előítélet, számárlétra, s most már a harmadik-negyedik „diplománál” járnak. Egy 21. századi tündérmese bontakozik ki előttünk. Szép-szép, de valami hiányérzet bujkál bennem. Tiszteletet érdemlő helytállás az övék, de... amit hiányolok, az maga az Élet, az Élet süreje, elevensége.

Hirtelen váltás... most a fiatalok utaznak haza, Nagy Magyarország keleti határához. Tájak, szénailat, találkozások, rokonok, sebesen csobogó patakok, emlékek, szomszédság, a kerítés foghíjain átkukucskáló gyermekek. A kíváncsiskodó gyermekek. A gyermekek... Igen, ez hibádzott a pörgő filmszalag kockáiból. Ezért volt az az űrzés bennem. A háztájiban szénát gereblyézó világot látott leány is megáll kicsinyég, mert a szomszédból átkandikáló buksi fejecskét nem lehet szó nélkül hagyni. A nagyobbacskanak is jár egy-két jó szó, biztatás...

Hiszen a karácsony titkánál járunk éppen! Úgy tetszett a Fölséges Istennek, hogy nem légiók élén lovagló hadvezért küld a közönybe fúló emberiségnek, nem égből pottyánó különös közet, vagy föld mélyéből előbukkanó szent irat lesz a szájtáti és csodaváró tömegnek szánt üzenet, hanem egy magatehetetlen, ártatlan Gyermeke lesz a Jel. Egy Gyermeke, aki mellett nem lehet csak úgy elsietni, aki a figyelmünket magára vonja, aki mosolyával, gügyögésével megszeli még a legkérgesebb szívet „emberfiát” is.

Hát állj meg, torpanj meg a jászolbölcső előtt! Hajolj fölébe és szemléld a Csodát! Engedd, hogy ez a názáreti Kisded életet fakasszon fásult, kiábrándult, vagy épp ürességtől tátongó bensődben! És kezd el gondozni, ápolni ezt a csecsemőt! Takard be, pólyáld be az Ige olvasásával, a liturgia iránti ragaszkodással, imával, böjttel, jócselekedetekkel! Szeresd és óvd, hogy átélhesd, amit Reményik Sándor ír Szent Józsefről szóló gyönyörű versében: „vezetném, s ő vezet engemet”! A tiszta szívet, tiszta lelkű názáreti ács tapasztalatát, örömet kívánom minden testvérnek!

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Wass Albert: Karácsonyi mese

Nagyapánk ott ült szokott helyén a kandalló mellett, s olykor egy-egy bükkfahasábot vetett a sziporkázó tűzre. A szűzdohány füstje kék felhőbe burkolta pipázó alakját ott a nagyszoba végiben, s ezüstös szakállán olykor megcsillant a láng. Mi gyermekek a mennyezetig érő, gyertyafényben izzó karácsonyfa körül álltunk elfogódottan és izgalomtól elmeredt szemmel, és sóvár pillantásokat vetve a karácsonyfa alatt fölhalmozott ajándékokra, hűségesen elénekeltük a Mennyből az angyal összes verseit. Ének után apám fölolvasta a betlehemi csillag történetét a Bibliából, elmondtuk közösen a karácsonyi imádságot, s azzal nekiestünk a játékoknak, akár karámba szorított birkanyájnak az éhes farkascorda.

Kis idő múltával nagyapánk megszólalt ott a kandalló mellett a maga érdes vénemberhangján: - Aztán tudjátok-e - kérdezte -, hogy miképpen keletkezett tulajdonképpen a karácsony? - Akkor született a Jézus Krisztus - felelte Margit húgom okosan új babaháza előtt térdepelve, s nagyapánk bólintott rá. - Ez igaz - mondta -, mert hogy ő volt az Úristen legnagyobb karácsonyi ajándéka az emberi világ számára. De maga a karácsony már régen megvolt akkor. Ha ideültök mellém a tűzhöz, elmondom, hogyan keletkezett.

Köréje gyűltünk a szőnyegre, mind-egyikünk valami új játékot cipelve magával, s figyelmesen lestük a száját, mert nagyapánk nagyon szép és érdekes meséket tudott ám.

- Hát az úgy volt - kezdte el, miután nagyot szippantott a pipájából -, hogy réges-régen, amikor Noé apánk unokái megépítették a Babel tornyát, s annak ledőlte után nem tudták megérteni egymást többé, mert az önzés összezavarta a

nyelvüket, az irigység és az elfogultság egyre jobban és jobban kezdett elhatalmasodni ezen a földön. Aki nem volt olyan ügyes, mint a szomszédja, azt ölte az irigység, hogy a másinak szebb háza van. Aki rest volt megművelni a földjét, az irigyelte azt, akinek szebb búzája termett, s mikor az irigykedés már igen-igen elhatalmasodott az embereken, akkor megszületett benne a gonoszság. A rest lopni kezdett, a tolvaj gyilkolni, s a kéregető rágyújtotta jótevőjére a házat. Addig-addig, hogy egy napon aztán az Úristen odafönt az égben megsokallotta az emberek gonoszságát, s rájuk szabadította a sötétséget és a hideget.

A nap eltűnt az égről, a vizek befagytak, s a rablógyilkos szármára nem termett többé semmi az elrablott földön. Nagy fázás, éhezés és pusztulás következett ebből az egész emberi világra. Mikor pedig már közeledett erősen az idő, mikor minden emberi életnek el kellett volna pusztulnia a földön, az Úristen odaintette maga mellé kedvenc angyalát, a Világosságot, és ezt mondta neki:

“Eridj le, hű szolgám, s nézz körül a földön, melyet gonoszsága miatt pusztulásra ítélt. Vizsgálj meg minden embert, asszonyt és gyermeket, s akiben még megtalálsz egy csöpp kis nyomát a jóságnak, annak gyűjtsd gyertyát a szívében. Én pedig majd az utolsó előtti napon alánézek a földre, s ha csak egy kicsike világosságot is látok rajta, megkönyörülök az emberi világon, s megváltoztatom az ítéletet, amit kiróttam rája.”

Ezt mondta az Úristen, s a Világosság angyala alászállott a földre, hogy teljesítse a parancsot. A föld sötét volt és hideg. Mint a csillagtalán, zimankós téli éjszaka, olyan. Az emberek tapogatózva jártak az utcákon, s akinek még volt egy darabka száraz, fagyott kenyere, az elbújt vele a pincék mélyére, hogy ne kelljen megossza mással. Egy birkabőr bundáért meggyilkolta apját a fiú, s akinek még tűz égett a kemencéjében, az fegyverrel őrizte szobája melegét a megfagyóktól. Az angyal nagyon-nagyon elszomorodott, hogy hasztalan járta az emberi világot, mert nem talált benne sehol egy fikarcnyi jóságot sem.

Lassanként kiért a városból, s ahogy a dűlőúton haladt fölfele a hegyek irányába, egyszerre csak összetalálkozott a sötétben egy emberrel, aki egy döntött fát vonszolt magával kínlódba. Kíéhezett, sovány ember volt, s csak szakadt rongyok borították a testét, de mégis húzta, vonszolta magával a terhet, bár majdnem összeroskadt a gyöngeségtől.

“Minek kínlódsz ezzel a fával? - kérdezte meg az angyal. - Hiszen ha tüzet gyűjtanál belőle magadnak itt, ahol állsz, megmelegedhetnél mellette.”

“Jaj, lelkelem, nem tehetem én azt - felelte az ember. - Asszonyom, s kicsi fiacskám van otthon, kik fagnak meg, s olyan gyöngék már, hogy idáig nem jöhetnének el. Ha za kell vigyem nekik ezt a fát, ha bele is pusztulok.”

Az angyal megsajnálta az embert, és segített neki a fával, s mivel az angyaloknak csodálatos nagy erejük van, egyszerre csak odaérték vele a sárból rakott kunyhóhoz, ahol a szegény ember élt. Az ember tüzet rakott a kemencében, s egyszeriben meleg lett tőle a kicsi ház, s míg egy sápadtra éhezett asszony s egy didergő kisfiú odahúzódtak a tűz mellé melegedni, az angyal meggyújtott egy gyertyát az ember szívében, mert jóságot talált abban.

"Édesanyám, éhes vagyok..." - nyöszörögte a gyermek, s az asszony benyúlt a rongyai közé, elővett egy darab száraz kenyeret, letörte az egyik sarkát, s odanyújtotta a gyermeknek.

"Miért nem eszed meg magad a többit? - kérdezte az angyal. - Hiszen magad is olyan éhes vagy, hogy maholnap meghalsz."

"Az nem baj, ha én meghalok - felelte az asszony -, csak legyen mit egyék a kicsi fiam." S az angyal ott nyomban meggyújtotta a második gyertyát is, és odahelyezte az asszony szívébe.

A gyermek leharapott egy kis darabot a kenyér sarkából, aztán megszólalt:

"Édesanyám, elhozhatom két kis játszótársamat a szomszédból? Ők is éhesek, s nincs tűz a házukban. Megosztanám velük ezt a kis kenyeret, meg a helyet a tűznél!"

Az angyal pedig meggyújtotta a harmadik gyertyát is, és odaadta a kisfiúnak, aki boldogan szaladt ki a gyertyával a sötét éjszakába, hogy fénye mellett odavezesse kis társait a tűzhöz és a kenyérhez.

S pontosan ekkor érkezett el az utolsó előtti nap, és az Úristen alánézett a földre, s a nagy-nagy sötétségben meglátott három kis pislákoló gyertyalángot. És úgy megörvendett annak, hogy az angyal mégis talált jóságot a földön, ha nem is többet, csak hármat, hogy azon nyomban megszüntette a sötétséget, visszaparancsolta a napot az égre, s megkegyelmezett az emberi világnak.

S azóta minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel későbbben távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jóságot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen ha alátéknél fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennünk lévő rosszat.

- Ez a karácsony igazi meséje - fejezte be nagyapánk ott a kandeló mellett azon a régi-

régi karácsonyestén -, én pedig azért mondtam el nektek, gyerekek, hogy megjegyezzétek jól, és emlékezzetek reá. Mert ez a mi emberi világunk újra építeni kezdi a Babel tornyát, melyben egyik ember nem értheti meg a másikat, jelszavakból, hamisságokból, elfogultságokból és előítéletekből, s jönni fog hamarosan az irigység is, a rosszindulat, meg a gonoszság, melyek miatt az Úristen újra pusztulásra ítéli majd az embert. Tolvajlás és gyilkosság fog uralkodni a földön, s ha a nyomorúság és a nagy sötétség rátok szakad majd, akarom, hogy emlékezzetek: csak a szívetekben égő gyertya menthet meg egyedül a pusztulástól.

Az Úr az én pásztorom

Döntésképtelenségemben is,
Határozatlanságom sűrűjében,
Mikor vaksin botorkálok a célom felé.
Nem szenvedek hiányt semmiben,
Ha ő velem van, kipótolja gyöngeségeimet,
Fogyatékoságaimat erővé teszi,
A bennem lévő deficitet kiigazítja.
Az ő ösvényén vezet engem akkor is,
Ha nem értem hová tart az életem,
Akkor is, ha megkérdőjelezem
Kegyelmének adományait.
Lelkemet felüldíti jóleső csöndjével,
Lehalkítja zszibongásom és megnyugtatta szívem.
Ha a halál árnyékának völgyében járok,
Vagy gyilkos tehetetlenség köt meg,
Ha nehézségek, akadályok törnek is meg utam,
Nem félek a rossztól,
Még az ordító oroszlán módjára vadászó Sátántól sem,
Mert te itt vagy velem.
Menedéket ad pásztorbotod,
Ha elvesznék a sokféle iránymutatás,
A fals, bilincsbé kényszerítő szabadság
Semmiyében, s ha engem is körbevenne
A nagy nihil, ha torkába vonna a sötétség...
Asztalt terítesz nekem templomaidban,
Rajta a lakoma a te életáldozatod,
Istenségeddel telik be lelkem,
Dús olajod csorog homlokomon.
Serlegemet csordultig megtöltötted,
Életem üres poharát belepi már a kegyelem,
Áradjon ki belőle az Isten illatú szeretet,
A tőled eredő irgalom és a könyörület.
Jóságod nyomon követ életem minden napján,
Ha elviselhetetlenné is válok,
Ha beborítanak szeretetlenségeim,
Mikor azt kívánom, senki ne lásson,
Te akkor is féltve vigyázol rám.
És megengeded, Uram,
Hogy házadban lakjam
Egész életemben.

Dömötör Zsóka
Nagykanizsa

„Jó volt ott lenni”

„A nagy képekkel úgy vagyunk, mint a nagy Úrral. Meg kell állni előtte, és várni, hogy megszólítson bennünket...”

Kő András

Az érseki rezidencia nagy kapujánál futok össze Bábel Balázs kalocsai kecskeméti érsekkel. Az első benyomásom az, hogy milyen alacsony. Aztán kedvesen nyújtja a kezét, én meg Dicsértesséket mondok. Mondhatok, mert anno a falunkban harangoztam, ministráltam, az orgonát életemben tartottam, azaz fújtattam. Ezek dicsőettek voltak, legalábbis akkoriban így éreztem. A plébános úr egyszer rám szólt – miközben a sekrestye előtt a liturgia kezdetére várakoztunk –, hogy egy rendes gyerek kimossa a csipát a szeméből, mielőtt a templomba belép. Aztán máskor magából kikelve ordította, hogy megint én harangozok, tudniillik kongattam. De hát, megértik, ugye, még gyenge, serdülő gyerek voltam. Aztán sok-sok év múlt el és megszerettem a papokat, elsősorban azért, mert megértők és bölcsék voltak. Most meg Bábel Balázs asztala mellett ülök, és kérdezetem. Ezernyi kérdés várna rá, az összes lehetséges kérdés, és az embernek csak néhányat van joga feltenni. De az első maga után vonja az összes többit...

– *Shakespeare-i sor: „The readiness is all”. A készenlét minden. Sok szépet elmondunk az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusról, de keveset tudunk az előzményekről, amelyek lehetővé tették, hogy lélekben méltók legyünk a fogadtatáshoz. Érsek úr napjai, hetei a készületi időszakban hogyan teltek?*

– Attól az időtől kezdve, hogy megtudtuk: Magyarország rendezi az ötvenkettedik Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust, hosszú ráfutással készültem az ünnepre. A szakirodalom segítségével nagyon sok hittanórán, teológiai előadás során foglalkoztam az esemény elméleti felkészítésével. Ez azt jelentette, hogy a Szentírástól kezdve az egyháztörténet nagyjaival folytatva arra kerestük a választ: hogyan bontakozott ki az Eucharisztia tisztelete, és mit kell tudnunk a lényegéről.

Még közvetlenül a kongresszus előtt is tartottam ebben a témakörben a Felvidéken a magyar papoknak úgynevezett

rekollekciót, amely a lelki összeszedettség visszanyerését jelenti. S amikor a Hősök terén álltam, számomra nem olyan volt, mint annak az embernek, aki karácsonykor elmegy a misére, aztán egy évig megint nem. Örömmel nyugtáztam, hogy a kongresszus egy folyamat kiteljesedése volt, amely nagy nemzetközi ünneplést kapott, és nem ért véget. Jó volt ott lenni. Egyszerre volt keresztény katolikus és nemzeti jellegű.

– *A sok élmény közül emeljen ki egyet, amely nagy hatással volt önre.*

– Különösen Duka bíboros, prágai érsek beszéde tetszett, mert annyira nekünk szólt, a közös közép-európai történelmünk miatt. Neki nem kellett elmagyarázni, hogyan jutottunk el napjainkig. Édesapját az ötvenes években a kommunista rezsim bebörtönözte. Illegális tevékenységéért a pilteni börtönben raboskodott Václav Havellel együtt. Azok a nyugati és hazai ellenzéki rágalmak, hogy itt diktatúra van, nem igazak! Duka bíboros is mondta a beszédében, hogy egy olyan esemény részesei vagyunk, amely a teljes szabadság légkörében valósul meg. (...)

– *Szaladjunk vissza egy kicsit az időben. Ifjúsága idején mi volt a szellemi tápláléka, kik voltak mesterei, példaképei?*

– Az volt a szerencsém, hogy a kecske-

méti piaristákhoz kerültem gimnáziumba és kollégiumba, ahol a tornatanár kivételével mindenki pap volt. A piarista rendszer úgy működött, hogy általában ide a kezdőket tették, vagy hagyták tanítani a nagyon öregeket. Olyan emberek, akik életkorban közelebb álltak hozzánk, mint például Lukács László – aki később a Vigília főszerkesztője lett – nagyon sok irodalmi és művészettörténeti élményben részesítettek bennünket. Egymás után hozta el közénk az írókat, minden nagyobb irodalmi művet megtárgyaltunk, úgyhogy nagyszerű volt!

– *Ez is bizonyítja, hogy egy bizonyos életkorban milyen fontos, kik a gyerekek tanárai.*

– Csokonai írja, hogy kanász marad az, akinek a nevelője kanász. Olyan tanárok kellene, akik tudásban és emberségben eszményekké válnak. Felnevelhetünk rájuk. Az a baj, hogy megszűnt az iskolában a tekintély. Kivettek minden fegyelmező eszközt a pedagógusok kezéből. Na és még egy: nem kontraszelekcióval

kell a tanári pályára menni, hanem azért, mert hivatásnak tekinti valaki. A piaristákról úgy beszéltek, mint egy tanító rendről, és én az úgynevezett gyengébbekre is tisztelettel emlékszem vissza, mert később, amikor már volt összehasonlítási alapom, láttam, hogy még azok is minőséget képviselnek, akiket nem tartottak kiemelkedőnek. De becsületek voltak, és szerették a gyereket. Egy szó, mint száz: a gimnázium volt az én első szellemi táplálékom, amely irányt mutatott. (...)

– *Van-e egyáltalán valamilyen követendő szabály ahhoz, hogy valaki jó pap legyen?*

– Erről az egyháztörténetben sokat vitatkoztak. Kinek van hivatása? Mert – ahogy említettem – nem mindenkinek az isteni megvilágosodással jön meg az ihlete. X. Szent Piusz nagyon egyszerűvé tette a kérdést: legyen kedve hozzá, alkalmas legyen rá testileg és lelkileg és az egyház fogadja el. Akármennyire akar egy testi fogyatékos pap lenni, sajnos nem lehet. Megesik, hogy valakinek jó értelmi képességei vannak, de pszichika-ilag éretlen. Nem tudja, hogy mit akar. Elmúlik felette az idő, és még mindig hezitál. Az élet egyéb területein is. (...)

– *A mából kiindulva: milyen viszonyban van a szavakkal, a munkaeszközeivel? Úgy tudom, retorikát is tanultak annak idején.*

– Tanítottam is. A szó, a beszéd, az ember legnagyobb szellemi ajándéka az Istentől. Még úgy is, ha valaki néma, és le kell írnia a gondolatait, a vágyait. Nem véletlenül kezdődik így az Újszövetségben János evangéliuma: „Kezdetben volt az Ige.”

– *Mit jelentett a tanítás az ön számára?*

– A hivatásom egyfajta gyakorlása volt. Kötelességem. Mert a pap mindig tanít. Az óvodásoktól az egyetemistákig minden korosztályt tanítottam. Akár a hittanórámon, akár a prédikációmmal. Azt is mondhatom, hogy a tanítás készítés, hogy az ember átadjon valamit. Aztán vannak, akik kiemelkedően ezt a feladatot kapják.

– *A prédikációt tartó pap szüntelenül próbára teszi önmagát, önnön lényét. Mit követeljen, mit várjon magától?*

– Hogy olyat mondjon, amit kíváncsiságból ő is meghallgatna. (...)

– *A szó ünnepe. Száz szép magyar vers címmel verses vallomást jelentett meg. Mi indukálta ezt a vallomástételt?*

– Tudták rólam, hogy szeretem a verset, és kértek, hogy szedjek össze olyan verset, ami nekem élményt jelent. Még kiegészítettem később százötvenre, és Magyar Zsoltárok lett a címe.

A Központi Szemináriumban és Vácott is az volt az óhaj, hogy állítsak össze a könyvekből és a versekből egy olyan listát, amelynek darabjait már-már kötelező elolvasni. És akkor összeszedtem egy csomó könyvet és verset, és miután tanítottam szónoklattant, retorikát is, a verses délutánokon ezeket az irodalmi műveket vettük elő. Vácott, a zeneiskola közreműködésével zenei betétek is elhangzottak. Utána sokáig emlegették, hogy a papnövendékek verseket mondtak. Igényes közönség jött rá, pedig nehéz verseket is adtam föl, például Shelley Óda a nyugati szélhez című költeményét, Tóth Árpád fordításában.

– **Mit gondol, az a tény, hogy érsek lett, szegényítette vagy gazdagította irodalmi életét?**

– Azt hiszem, nem szegényítette. Ha megmaradok káplánnak, akkor is olvastam volna, akkor sem mondom le a jó könyvekről. Annyiban szegényített, hogy nincs talán annyi időm az irodalomra és a művészetekre, mint szeretném.

– **A tudós érsektől, az irodalom barátjától kérdezem: ön szerint melyik magyar költő foglalkozott a legtöbbet verseiben az Istennel?**

– Hát, Adyt mondják...

– **„Mikor elhagytak, / Mikor a lelkem roskadozva vittem, / Csöndesen és váratlanul / Atölelt az Isten. (Ady: Az Úr érkezése – a szerk.) Milyen érdekes, érsek úr születési helye Gyón, ahol nagy költőnk, Gyóni Géza is született. Foglalkozott vele is?**

– Hogyne. Előadást tartottam róla, és egyszer-kétszer megkértek, hogy írjak előszót a kiadásra kerülő verseihez. Még a kommunizmus alatt is, hatvanhétben, amikor halálának ötvenedik évfordulójára emlékeztünk Gyónon. Nekem megvan a teljes életmű. Sokat forgattam a verseit. Megérintett. Megjelenik előttem a táj, amikor azt írja, hogy „Ősz van. A zöld, lombos ligetből / Csak puszta, zörgő gally maradt... / Óh, visszasírom sokszor, sokszor / Az eltűnt, elszállt szép nyarat.” Személyesen ismertem azt az embert, aki hazahozta a fellelt verseit.

– **Gyóni Gézára is illik, amit Kiss József mondott Petőfiről: „Nem adatott néki ülni őszi fényben / A tölgyek alatt.”**

– A mai fiatal nemzedék talán nem is hallott Gyóni Gézáról, aki a békéscsabai Áchim családból származott. Édesapja Áchim Mihály volt, Gyón község evangélikus lelkésze – a település temetőjében van a sírja –, Áchim András pedig, a parasztképviselő a másod-unokatestvére. Amikor egy belügyes „barát” felkeresett, mert kiszemelt emberük voltam, akkor

egyszer azt mondtam nekik: „Nézzék, Bajcsy-Zsilinszkyról itt utca van elnevezve, és progresszív embernek tartja a baloldal is, pedig tudniuk kell, hogy a testvérével, Gáborral együtt ők ölték meg Áchim Andrást, a „parasztevért”. Csak hümmögtek, hogy hát, igen...”

– **Önre is vadászott a belügy?**

– Időnként felkerestek vagy berendeltek.

– **És amikor berendelték, miről kérdezték?**

– Mit csinállok, mivel foglalkozom, és megmondták, hogy mit nem csinálhatok.

– **Börtönben is volt?**

– Nem, nem. De rendszeresen jöttek, időnként váratlanul. Legutoljára nyolcvankilenc december hetedikén, ami Szent Ambrus napja a katolikus egyházban.

– **A rendszerváltás alapvetően ahhoz az esztendőhöz kötődik, mivel abban az évben voltak a legjelentősebb események.**

– Reszketek is egy kicsikét... Kérdezte az egyik, hogy

„Mi lesz itt?” Akkor már gúnyolódtam velük, mert volt humorérzésem. Azt mondtam nekik: Nézzék, imádkozzanak Szent Ambrushoz, és kérjék a közbenjárását! Ő kezdetben olyan rendőrféle volt, mint maguk, Milánó kormányzója, majd püspöke.

– **A technikai civilizáció rohamos előretörése mit von maga után?**

– Egy újfajta világ áll előttünk, amelyben – valljuk meg – nem érezzük már jól magunkat. Azok, akik beleszülettek, nem gondolják ezt. És én úgy vagyok a technikával, mint az élet többi dolgával, hogy jóra és rosszra használható. Ahogy egy kés használható okosan, ugyanúgy gyilkolásra is. A mobiltelefon is használható jóra, de ha nincs egyetlen könyv sem a szobában, ez hová vezet?

– **Ha tehetné, kinek a festményét tenné ki a szobája falára? Kérdezem ezt azért, mert egyházművészeti tevékenysége is fontos szerepet tölt be az életében.**

– Rembrandt Tékozló fiúját.

– **Miért?**

– Hadd mondjak ezzel kapcsolatban egy történetet. Vanyó László professzor, pápai prelátus – sok könyve jelent meg, görögül és latinul tökéletesen tudott –, ezerkilencszázhatvanhatban elvégezte a Képzőművészeti Főiskolát is. Tudott festeni és rajzolni. Többek között Szőnyi is a tanára volt. De egyszer megnézte Rembrandt Tékozló fiúját és azt mondta: „Én sohasem fogok tudni így festeni!” Pedig tudott festeni. A nagy képekkel úgy vagyunk, mint a nagy Úrral. Meg kell állni előtte, és várni, hogy megszólítson bennünket. És így vagyunk a nagy képekkel is. Megállunk, és várjuk, hogy megszólítsanak bennünket. (...)

– **Milyen tanácsot adna azoknak a fiataloknak, akik papi pályára készülnek?**

– Ha kedvük van hozzá, ne hezitáljanak, és akarjanak papok lenni. Mikor az a pap, aki engem a Trabantjával elvitt Kozár Gyulához három nappal az újmiséem után, amikor nagyon meg voltam ijedve, hogyan alakul majd a sorsom, egyszerű falusi papként azt mondta: „Szív köll ehhez, komám!”

– **Azt hiszem, ön boldog ember.**

– Nem vagyok mindig boldog, de sosem vagyok boldogtalan.

Az interjú a Magyar Hírlapban megjelent riport szerkesztett változata.

Szabó T. Anna:

AZ ÜNNEP AZÉ AKI VÁRJA

Aki magot szór ablakába és gyertya vár az asztalán. A várók nem várnak hiába. Egy angyal kopogott talán?

Szárnyuhogás az ablakon túl – vigyázz! Kinézni nem szabad! Künn az angyalhad térül-fordul, egy pillanatra látszanak.

A karácsonyfát hozzák – hallod? – egy koppanás, és leteszik. Fényben úszik az üvegajtód, s megint suhogás. Mi ez itt?

Zöld angyaltoll: egy kis fenyőág, karácsonyszagú és meleg. “Gyűjtsd meg a legutolsó gyertyát!” Ez az angyali üzenet.

És be is mehetsz – vár az ünnep, és minden zárt ajtót kitar. A fa alatt angyalok ülnek – az ünnep azé, aki vár.

A szerek, kástuk, tókák földjén járunk...

Az immáron hagyományná vált őszi egyházközségi kiránduláson, hazánk nyugati szegletét, az Őrség vidékét barangoltuk be, széltében, hosszában. A kora hajnali induláskor sok ismerős, régen látott arcot fedeztünk fel. Lóránt atya meglepetése természetesen most sem maradhatott el. A kellékek között volt óriás dobókocka, társasjáték, zsákmacska – mi lesz itt még ma? No de ráérünk még ezen gondolkodni....

Elhelyezkedtünk a buszban és néhány megállót beiktatva, Zalaegerszeg, Körmend érintésével megérkeztünk Szentgót-hárdra. A magyar-osztrák-szlovén hármashatár közelében fekvő város hosszú éveken át határátkelőhely volt. A Brenner kápolnát többszöri nekifutásra sikerült megközelítenünk, busszal, majd rövid sétával.

A város szélén, dombtetőn, gondozott park közepén álló kápolnát Brenner János rábakethelyi káplán emlékére építették. Idegenvezetőnk, Óra Krisztián káplán atya elmesélte a kápolna építésének történetét. Brenner János a kommunista rendszer legsötétebb éveiben, állandó fenyegettségben végezte szolgálatát. A plébániájához tartozó településeken, a hívek szeretete övezte a mindig mosolygó, mindenkivel szót értő fiatal papot. Az ifjú káplánt egy decemberi éjszakán hazugsággal - betegsége hivatkozva - Zsidára csal-ták. A sötét erdei úton orvul rátámadtak és 32 késszúrással megölték. Halála helyszínén emlékkeresztet állítottak, majd kápolnát építettek. Közös imádkozás és éneklést követően a csoportkép is elkészült.

Búcsút vettünk a Jó pásztor kápolnától és az ős színeiben pompázó, erdők övezte úton haladtunk

tovább, az Őrség szívébe Szalafőre-Pityerszerre. De mit is jelent a szer? Településforma, de nem az általunk megszokott zárt utcaszervezettel. Az űrvidékből eredően a dombokra, magaslatokra építkeztek és ezeket neveztek szereknek. A pityerszeri szabadtéri múzeum épületei az eredeti helyükön vannak. Legrégibbi épülete a zsúpfedeles boronaház, egyetlen füstös, döngölt padlójú helyiségből áll. A kerített házaknál az udvart az épületek U alakban veszik körbe. A háztól távolabb építették fel a „kástut”, amely kamraként szolgált, a család egész évi ételkészletét itt helyezték el. A kástu mellett volt a tóka, vízzel teli gödör, állatok itatá-

templomának megtekintése, köszönhetően a gondnok néni-nek, aki készségesen rendelkezésünkre állt. A falu feletti erdei tisztáson álló egyhajós, téglapépület hajdanán tíz falu temploma volt. A belsejében töredékes formában látható freskókat a keskeny ablakokon keresztül különböző jeles napokon világítja meg a napfény. Ismét egy csodás helyet láttunk a „fények templomát”. Ide mindenképpen vissza kell térni és csendben elmélkedni, hisz itt érezhetően közel lehetünk az Úrhoz.

Rövid szlovéniai kitérő után az Őrségi (illetve ősrégi) inyesmester magyarszombatfai kecskesajtkészítő üzemébe látogattunk. A retro hangulatú bemutató helyiségben megtudtuk a tulajdonostól, hogy, több mint húszféle sajtot állít elő. A bátrabbak vásároltak sajtot, körözöttet. Szürkületben indultunk tovább a vacsora helyszínre. Ja, de minnek is ez a sok kellék? A kérdés költői marad, mert közösségi termet nem találtunk, így a „csapatépítőjátékot” Lóránt atya elnapolta - de Őt ismerve amint lehet azonnal bepótoltatja velünk!

sára, de akár mosásra is használták a benne összegyűlt vizet. Mint ahol megállt, lelassult az idő – valami ilyesmi érzés kerített hatalmába. Nehéz, gyötrelmes élet lehetett, de mégis jobban megbecsülték az értékeiket mint a mai kor embere. A természetben éltek, őrizték a hagyományaikat, szokásaikat. A Boldogságkutat lakat zárta le, (előlünk vagy tán miattunk) ki tudja miért?

Szűk utcácskán némi tolatás árán megérkeztünk a következő látványossághoz. Az Őrség zöld aranyának - a tökmagolaj „ütésének” évszázadok óta fennmaradt technikájával ismerkedtünk meg. A rétesházban, lehetőség nyílt egy kis kóstolásra is (itt is volt arany, de azt a rétes árába beépítették). Előre nem tervezett olyan ad hoc módon sikerült Velemér románkori Szentháromság-

Kis kerülővel megérkeztünk Márokföldre a vacsora helyszínére. A lélek és a test feltöltődése után énekszóval indultunk haza. Őrvidéken jártunk, ahol a hagyományok és a természetvédelme az ott élő embereknek mindig is fontos volt. Aki szeretné még hazánk ezen szép vidékét a maga érintetlen szépségében látni, minél előbb látogasson el az Őrségbe!

*„Jó ember, ha erre tévedsz
Nézd meg ezt a szép vidéket!
Vidd el hírét, bánatát
Erre volt a határsáv!
Körbe zárta Őrség népét
Elüldözte jó nagy részét!”*

*Balogh „Vetítő” Kata
Lengyeltóti*

ADVENTI ELŐKÉSZÜ- LET PIÓ ATYÁVAL

November 28.

A szentté válás nem más, minthogy az Isten iránti szeretetből úgy szeretjük a felebarátot, mint önmagunkat. A szentté válás tehát az, ha szeretjük azokat, akik átkoznak, gyűlölnék és üldöznék minket, sőt, még jót is teszünk velük. A szentté válás az, ha szerényen, érdekeltség nélkül, okosan, igazságosan, türelmesen, irgalmasan, tisztán, szelíden és dolgosan éljük napjainkat, és azért végezzük a feladatainkat, hogy Istennek tetsző életet éljünk, és hogy tőle kapjuk meg megérdemelt jutalmunkat.

November 29.

Boldog az a lélek, akinek szívében szeretet, öröm, béke, türelem, szelídség, jóság, előzékenység, béketűrés, lelki jóság, hűség, egyszerűség, mértékletesség és tisztaság van: a Szentlélek minden gyümölcsét magában hordozza, nem kell semmitől sem tartania, az égbolt közepén fog ragyogó napként sugározni.

November 30.

A nyugalom a Mennysországból vár ránk, ahol megkapjuk a győzelem palmaágát. A földön örökké dül bennünk a harc a remény és a félelem között, de azzal az ígérettel, hogy a remény végül mindig erősebb lesz bennünk, hiszen Ő, aki megment bennünket, Mindenható.

December 1.

Ne lankadj sohasem, minden erény királynőjének, a keresztényi szeretnek gyakorlásában. A szemed fényénél is jobba őrizd ezt az erényt, mert sz isteni Mester számára ez a legkedvesebb.

December 2.

Szeresd és gyakorold a szeretetet, mert ez az erény, amely a mennyi Atya gyermekeivé tesz minket. Szeresd és gyakorold a szeretetet, mert ez az isteni Mester parancsa. Itt a földön azzal különböztethetjük meg magunkat a többi embertől, ha szeretjük és gyakoroljuk a

szeretetet.

December 3.

Ha a lelkedet isteni szeretet borítja lángba, a felebarát szükségleteiről való gondoskodás lassan felemészti lázzal éget. Ezerszer is odaadnám az életemet, ha ennek hatására egy lélek eggyel több dicséretet mondana az Úrnak.

December 4.

Emlékezz, hogy a tökéletesség középpontja a szeretet: aki szeretetben él, Istenben él, mert Isten a végtelen szeretet.

December 5.

Csak egyetlen dologgal kell szorgalmasan foglalkoznod: hogy egyre inkább növekedj a szent szeretetben. Jézus és Mária növeljenek téged egyre inkább a szeretetben és tegyenek egyre méltóbbá a menyneki házára!

December 6.

Uram, mindezt szeretetből tettél, és minket sem hívsz másra, csak a szeretetre; nem beszélsz nekünk másról, csak a szeretetről; és nem teszel minket más próbatétel elé, csak a szeretet próbája elé.

December 7.

Testvéreim, kezdjük el ma a jót cselekedni, mert semmit sem tettünk eddig. Tegyük magunkévá azokat a szavakat, amelyeket a szeráfi atya, Szent Ferenc maga is gyakorolt szegénységében: „Amit ma megtehetünk, ne halasztuk holnapra!” Ki tudja, hogy holnap élni fogunk-e még? Hallgassunk a lelkiismeret hangjára!

December 8.

– **Mária szeplőtelen fogantatása**
Mi is, akik a kereszttségben új életet kaptunk, legyünk állandó összhangban hivatásunk kegyelmével, amely a mi Szeplőtelen Anyánkhöz való minél nagyobb hasonulás. Ő, aki bűn nélkül jött erre a világra, szerezze meg nekünk Fiától a kegyelmet, hogy bűn nélkül távozhassunk erről a világról!

December 9.

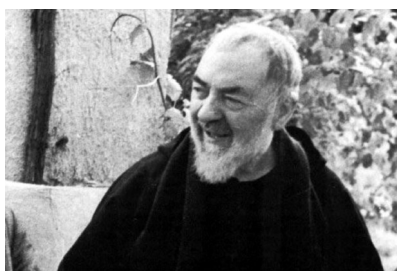
Hagyd, hogy a mennyi Atya úgy tegyen veled, ahogy a legjobb tartja; hagyd, hogy a Szentlélek szabadon működhessen benned; és törekedj arra, hogy elültesd magadban a keresztény erényeket, különösen a szent alázatosságot és a keresztény szeretetet!

December 10.

Utánozd Krisztust a szeretetben, mert ő azokat ismeri el magáénak, akik féltékenyen őrzik ezt az értékes igazgyöngyöt; és emlékezz mindig arra, hogy amikor majd Isten ítélőszéke előtt állunk az ő mennyi jelenlétében, minden kérdés a szeretetről fog szólni.

December 11.

Olyan szédítően jár át a vágy, hogy a testvérekért éljek, és megrészegülve szomjamat oltsam a szenvedéseikkel, hogy megállíthatatlanul előtör

belőlem a fájdalmas szomorúság.

December 12.

Isten azt szeretné, hogy a szenvedé-

seink alkossák az Ő irgalmaságának a trónját, erőtlenségünk pedig mindenhatóságának székét.

December 13.

Az alázat és a szeretet minden más erény szülőanyja, a többi erény kicsibeként követi őket.

December 14.

Nagyon fáj, amikor mások szenvedését kell látnom! Ha valaki szenvedését átvállalhatnám, szívesen viselném el akár azt is, hogy a szívemre csapást mérjenek!

December 15.

A szeretet az a mérték, amely alapján Jézus mindannyiunkat meg fog ítélni. A szeretet húgai pedig az öröm és a béke.

December 16.

Szívünkben mindig égnie kell a szeretet lángjának, és lelki gyengeségeink miatt sohasé veszítsük el a bátorságunkat, hanem járuljunk a kereszt lábához, mert ott majd új erőt kapunk.

December 17.

Értsd meg, hogy az a lélek, amely az isteni szeretet mellett döntött, nem maradhat meg egyedül, csak Jézus szívében, mert a testvérei iránt is égeti a szeretet, amely oly hevesen járja át a lelket!

December 18.

Az az ember, aki önmagát is legyőzve lehajol az elesett testvérehez, hogy bekötözze annak sebeit, a legszebb, legnemesebb imádságot mondja az Úrnak, mert ezt az imádságot a megélt és életre váltott szeretet, valamint testének és lelkének a felajánlása formálta.

December 19.

A szeretet elleni vétség olyan, mintha kiszárnánk Isten szemét. És mi fontosabb a szem világánál? Ha vétünk a szeretet ellen, a természet ellen vétünk. Aki vét a szeretet ellen, Isten szemé ellen vét.

December 20.

Nem tagadhatom meg magam senkitől. Hogyan is tehetném, ha az Úr sem akarja, és ő sem tagad meg tőlem semmit, amit kérek?

December 21.

A szeretet minden erény királynője. Ahogyan a gyöngyököt a fonal tartja össze, úgy az erényeket is a szeretet fogja össze. Ahogyan a gyöngyök szétgurulnak, ha elszakad a fonal, úgy az erények sem érnek semmit, ha a szeretet megszűnik.

December 22.

Ki az, aki nem veszi észre a betlehemi Kisdedet, akinek az érkezésére készülünk? Ki az, aki nem veszi észre, hogy az Ő lelke iránti szeretete sem fogható semmihez?

December 23.

Az Egyház minden ünnepe csodálatos... A húsvét a megdicsőülés... A karácsony viszont olyan gyengédség, gyermeki édesség, amely az egész szívemet magával ragadja.

December 24.

Mária, égi Anyám, vigyél engem magaddal a betlehemi barlangba, és engedj elmélyülten elmélkednem arról a nagy és dicsőséges eseményről, amely ennek a csodálatos estének a csendjében fog megtörténni.

Mit rejt a kagylóhéj?

Magányos férfi utazott le egy vidéki kisvárosba. Barátai hívták, hogy ne töltsd egyedül a szentestét. Az utolsó vonattal érkezett. Már erősen szürkült, alig járt valaki az utcákon. Az egyik kirakat előtt észrevett egy kopott ruhás kisfiút. Nagy, vágyódó szemei egy kis betlehemre szegeződtek. A férfi megszólította:

„Ezt szeretnéd megvenni?”

A fiú bólintott, de nem vette le szemeit a kirakatról.

„Nem is lehet drága” – folytatta a férfi.

A kisfiú kihúzta kezét a zsebéből, tíz krajcáros csillogott benne.

„Ezt az előbb találtam, de ezért nem adnak semmit.”

A férfi elkérte a pénzt, s a fény felé tartotta.

„Hallod-e, ez nem közönséges pénz, bizonyára az angyalok ejtették el.”

A gyerek csodálkozva nézett a férfira.

„Gyere, menjünk be az üzletbe” – és megfogta a hideg kis kezét.

Bent már senki sem volt, csak az idős kereskedő. Udvarias mosollyal szólott: „Éppen zárni készülök.”

A férfi hunyorított a szemével:

„Akkor a legjobbkor jöttünk. Kis barátom egy rendkívüli pénzt talált.

Az angyalok vesztették el. Azt veheti rajta, amit csak akar.”

Ezzel ismét ráhunyorított a kereskedőre, és az megértette. Kezébe vette, megvizsgálta a pénzt. Aztán sugárzó arccal mondta:

„Micsoda szerencse, te aztán jó fiú lehetsz. Válaszd ki hát, amit szeretnél.”

A gyerek először a kereskedőre, azután az ismeretlen férfira nézett. Mindkettő tekintetéből biztatást olvasott ki. Erre rámutatott a kirakatban csillogó betlehemre:

„Ezt szeretném.”

A kereskedő szépen becsomagolta, szaloncukrot is adott hozzá. A gyermek boldogan hagyta el a boltot.

Az ismeretlen férfi ekkor elővette pénztárcáját, s fizetni akart.

„Szó sincs róla, uram, szólott a kereskedő.

Ma este nekem is karácsonyom van. Az a Jézus, akit ma ünnepelünk, figyelmeztetett bennünket:

“Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, azt Nekem teszitek.”

A két férfi egymás szemébe nézett és kezet szorított.

Mindketten tudták, hogy ebben a pillanatban született meg a szívükben a kis Jézus...

Forrás: Internet

Ádvent:

a várakozás megszentelése.

Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy „meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.”

Gyermekkorunkban éltünk így.

Vágyakoztunk arra – ami biztosan megjött.

Télen: az első hóesésre.

És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb.

Ellenkezőleg: nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni – beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk.

És nincs gyengébb és „jogosabb” birtoklás se,

mint szeretnünk azt, akit szeretünk és aki szeret minket. (...)

Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van.

Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad,

és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától.

Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetlenebb:

a hetek, órák percek kattogó, szenttelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

Pilinszky János : Hitünk titkairól

Rónay György: Advent első vasárnapja

Amikor a fák gyümölcsöt teremnek, tudhatjátok, hogy közel van a nyár. Tűzre dobhatsz, Kertész, mert nem terem meg

korcs ágaimon más, mint a halál?

Amikor jelek lepik el a mennyet, álmunkból kelni itt az óra már.

De ha hozzám jössz, pedig megüzened,

angyalod mégis álomban talál.

Meg akartál rajtam teremni, rossz fán; Nem voltál rest naponta jönni hozzám.

Ajtóm bezártam. Ágam levetett.

Éjszakámból feléd fordítom orcám:

boríts be, Bőség! Irgalom, hajolj rám! Szüless meg a szívemben, Szeretet!

G y e r m e k o l d a l

MIT VÁRUNK ADVENTBEN ?

Az ábra alatti idézet vastag nagy betűs szavait keresd meg és húzd át az ábrában! A szavak minden irányban lehetnek, le, fel, jobbra, balra és átlósan is, és keresztezhetik is egymást. Ha a megmaradt betűket összeolvasod, kiderül, a cím-kérdésre a válasz.

L	E	L	H	Í	V	O	T	T	H	M
A	T	I	T	E	K	E	T	Ú	J	I
K	R	I	S	Z	T	U	S	S	A	L
K	Ö	Z	Ö	S	S	É	G	R	E	É
N	V	A	L	Ó	G	Z	U	S	E	L
U	J	Ö	V	E	E	T	E	L	É	A
R	T	Ő	S	F	I	Á	V	A	L	K
U	J	É	Z	U	S	N	E	T	S	I

1Kor 1,9

„**H**űséges az Isten, aki elhívott titeket az **ő** Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.”

Juss el a tagadásból a hitre!

Mindig csak egy betűt kell megváltoztatni.
A meghatározások segítenek:

1. Tagadó szó
2. Ez is tagadó szó
3. Vadnövény
4. Kasély maradvány
5. Félelmetes képzeletbeli alak
6. Titkos megfigyelő
7. Kettő szóösszetételekben
8. Mely személyt?
9. Feltétlen bizalom

Róm 16,25-27

1	N	E	M
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9	H	I	T

Látogatás a kispapoknál

November 13-án, szombaton, Lóránt atya szervezésében a ministránsokkal Győrbe indultunk. Az ott tanuló papnövendékekkel ismerkedtünk meg, és fociban mérkőztünk meg velük.

Aztán az ő vezetésükkel meglátogattuk a bencés templomot, és a lakhelyüket. Nagyon nagy és szép templomot láttunk.

A kispapoktól elbúcsúztunk és a trambulin parkba indultunk. Egy órán keresztül ugráltunk és játszottunk.

Sajnos gyorsan elrepült az idő, és indultunk haza. Nagyon szuper és élményteli nap volt, bánhatja az, aki nem tartott velünk!

Köszönjük, Lóránt atya!

Scheffer Kristóf
Lengyeltóti
5.a.

Lackfi János

KARÁCSONY

Karácsony ünnepe voltaképpen ugyanazt a csodát viszi végbe, mint minden jó műalkotás. Meghosszabbítja életünket, mégpedig vízszintesen és függőlegesen egyszerre. Felfelé és mélybe taszít, kimozdít otthonunkba, és otthont teremt nekünk a sivárságban. Felfelé, a csillagok felé vetjük tekintetünket, hiszen onnan érkezik a hírhozó angyal, majd az égi bárány, az élet kenyere. Vízszintes, földi mozgásban van viszont a betlehemi történet minden szereplője. A Szent Család visszapendlik eredeti lakhelyére. A pásztorok angyalok, a Háromkirályok pedig csillag jelét követve vándorolnak. Heródes katonái is Betlehembe igyekeznek Jézus nyomában. Akit addigra már számárháton továbbhurcoltak.

A jászol látszólagos mozdulatlansága mögött tehát állandó dinamika működik, üldözésszerű jelenetek és egymásra találások láncolata, valóságos dráma az egész. És hogy a játék színtere ne csak a föld legyen, kinek-kinek viszonyítási pontja az égbolt. A pásztorokat angyal vezeti, a bölcseket csillag, Szent Józsefeket álombeli látomások.

A történetnek látszólag nem sok köze van mai, jóléti rohangálásunkhoz. A Szent Család nem járt nagyáruházba, nem készített ajándéklistát, hiszen örült, hogy élt. Ha császári parancsra nem érnek időben Betlehembe, nyilván büntetés vár rájuk. Félajultan menetelnek a hőségben, vacognak az éjszakai hidegben. Útszéli csavargók módjára egy vándorló, felbolydult világban. És vajon minek az érdekében: egy gyilkos császár idióta, bürokratikus rendelkezésnek engedelmeskednek csupán. Az égi rendelés „mindössze” beleilleszti szándékait a

már létező földi kontextusba. Kicsinyes érdekek nem befolyásolják, Isten úgy gondolja, hogy amit egy igaz emberre rábízott, azzal már nagy baj nem lehet. Esztelen bizalom!

Akkoriban valóban a létezés volt a tét, míg mi legfeljebb nem leszünk kész az ajándékokkal. Házasságunk első éveiben többször is előfordult, hogy még Karácsony napján is takarítani voltunk kénytelenek, s késő este rogytunk le a vacsora mellé. Nem ideális persze, de nagyobb bajunk nem lett belőle. Mégis, bármilyen csetlő-botló, kisszerű és elkényelmesedett is a mai életünk, a karácsonyi ünnepkör szokásaiban felfelvillan valami az alapító történet

mozgalmasságából. Többnyire mindenki otthon ünnepel, megtér jászolóhoz, mint a Szent Család. Am rögtön Szenteste másnapján felkerekedünk, és újmódi, autós zarándokokként visszatérünk családunkhoz, szüleinkhez, ahogy József és családja is az eredet helyére, Betlehembe igyekezett.

Külön érdekesség a pásztorok szerepe a történetben. A zsolttárolokban maga az Úr is pásztorunkként említettetik, Jézus pedig egyenesen jó pásztornak titulálja magát. A pásztornépség azonban korántsem állt a mindenkori hierarchia csúcsán. Szabadon élő, társadalmi hierarchián kívül élő, kézművesnépségek voltak. A magyarnépi hagyományban legtípikusabb hangszerük a duda volt, mely nem másnak, mint magának az ördögnek a

hangszere. Vagyis az állandó fenyegetettség, a támadó sötétség képzetköre övezte őket, aminthogy a világ világossága sem véletlenül érkezik az év legsötétebb szakában. Bármilyen távolinak is tűnik a sajtuszagú, nagyhangú, bamba pásztorok szerepe, valljuk be, ott tükröződik benne saját idétlenségünk, ahogy az égi dolgokat még Karácsonykor is összeváltjuk a földiekkel, és miközben mindenkinek meg akarunk felelni, mindennel el akarunk készülni, többnyire koncentrálatlanul, széthulló fáradsággal állunk oda a karácsonyfa alá.

A pásztori gondolat másik ága a görög-latin mitológiából jön, mégpedig reneszánsz, rokokó és neoklasszicizmus finomító, olykor negédesítő közegén át. A pásztori szabadság eszménye itt az elmélkedés szabadságával, a független gondolkodással, a Teremtés-közeli léttel is párhuzamba állítható. A pásztorok a szemlélődő életmód letéteményesei, a civilizáció szorításából kilépve csodálják és magyarázzák a világot. Vagyis a karácsonyi pásztor egyben a nem könyvszagú, az élet jelenségeivel állandó kapcsolatban álló kultúrát,

évezredes örökségünket is magával hozza ajándékai közt. Aminthogy a bölcsek is tudással érkeznek, ráadásul éppoly messziről, mint mi: ők is a pogány népek sorából járulnak Jézus elé, akár mi mindannyian. Kiválasztattunk az útkeresztelésben arra járók közül, bár nem voltunk a kiválasztottak között.

E világméretű mozgalmasság közepette kell létrehozni azt a karácsonyi idő-buborékot, ahol mindezek ellenére mozdulatlanság, teljesség, elmélyülés uralkodik. Ki kell kötöznünk magunkat az ünnep árbocához, ahogy Odüsszeusz is odakötözte magát, nehogy a tenger gyilkos szirénhangjai magukhoz vonzzák, és a habok közt végezze életét.

E világméretű mozgalmasság közepette kell létrehozni azt a karácsonyi idő-buborékot, ahol mindezek ellenére mozdulatlanság, teljesség, elmélyülés uralkodik. Ki kell kötöznünk magunkat az ünnep árbocához, ahogy Odüsszeusz is odakötözte magát, nehogy a tenger gyilkos szirénhangjai magukhoz vonzzák, és a habok közt végezze életét.

Forrás: Internet

Szentesti családi imádság: tíz gyertya és tíz könyörgés szentestére

Szenteste a családok különböző módon, mégis hasonlóan, imádsággal, énekkel köszöntik az Isten fiát, aki határtalan szeretetében gyermekként közénk jött. A családi ünneplés és közös imádság szebbé tételének lehetséges módja a következő családi liturgia, amit a ferences kolostorokban imádkoznak a szerzetesek egymás megajándékozása előtt. Mi is a családtagokkal, de egyedül is elimádkozhatjuk. Kellékek: Újszövetség, gyufa és tíz gyertya.

A család a karácsonyfa köré gyűlik. A családfő felolvassa a Szentírásból a Jézus születéséről szóló evangéliumi szakaszt: Lukács 2,1-20 (rövidebb változat 1-7), esetleg rövid buzdítást mond a karácsonyról, Jézusról, az ajándékról.

ÉNEK: Dicsőség, mennyben az Istennek...

CSALÁDFŐ: Karácsony éjszakáján földre szállt az Isten – őt ünnepeljük ma este. Ő a mi megváltónk és világosságunk. Örvendező szívvel és bizalommal kérjük őt:
Könyörgések, melyet egyes családtagok olvashatnak:

1. Az első gyertyát gyújtsuk meg az Atyaisten imádsására, aki úgy szeretett minket, hogy egyszülött Fiát küldte el nekünk, hogy senki el ne vesszen közülünk, hanem mindegyikünk az üdvösségre jusson. Hogy Isten örök országába egykor mindnyájan ha-zaérkezzünk. Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Közösen válaszoljuk: Kérünk Téged, hallgass meg minket!

2. A második gyertyát gyújtsuk meg a Fiúisten imádsására, aki irántunk való szeretetből a mi testvérünk lett. Nézzétek, az Isten milyen alázatos! A világosság a világba jött, hogy mindaz, aki benne hisz, annak örök élete legyen. Vezess minket Urunk az örök élet teljességébe! Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

3. A harmadik gyertyát gyújtsuk meg a Szentlélek imádsására. Azért testesült meg a Fiúisten, hogy nekünk adja a Szentlelket. Átala vagyunk az ő testvérei és az Atya gyermekei. Engedd Urunk, hogy mindig a Te Lelked erejében és örömeiben éljünk! Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

4. A negyedik gyertyát gyújtsuk meg a Boldogságos

Szent Szűz tiszteletére, aki Isten Fiát e világra hozta, a Szentséges Isten Anyja oltalmát kérve. Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

5. Az ötödik gyertyát gyújtsuk meg Szent Józsefnek, az igaz férfiúnak tiszteletére, aki a mai éjszakán Isten Szent Fiát először szólíthatta fiának. Imádkozunk, hogy Istennek mindig hűséges gyermekei maradjunk! Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

6. A hatodik gyertyát gyújtsuk meg a pápáért és minden elöljárónkért! Imádkozva kérjük nekik békességet. Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

7. A hetedik gyertyát gyújtsuk meg egymásért, megköszönve Istennek, hogy egy családba hívott meg bennünket. Adjon a szívünkbe egymás iránt türelmet, irgalmat, békességet. Távollevő rokainknak is adjon boldogságot. Szüleinknek, testvéreinknek, barátainknak és jótevőinknek, élőknek és holtaknak adjon örök életet! Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

8. A nyolcadik gyertyát gyújtsuk meg minden keresztényért, a keleti testvérekért, a protestáns testvérekért és mindazokért, akik Jézust üdvözítőjüknek vallják. Urunk, add meg nekik a hit útján az istenlátás boldogságát! Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

9. A kilencedik gyertyát gyújtsuk meg Izrael fiaiért, hogy ők, akik egyedül várták évezredek át a Világ Üdvösségét, a Törvényt betartva, tehát szeretetben élve felismerjék Jézusban, az ő testvérükben az élő Isten Fiát, mire dicsőségben újra eljön. Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

10. A tizedik gyertyát gyújtsuk meg mai vacsorának örömeire, mely már előre jelzi azt a másik asztalt és mennyei lakomát, melyre meghívásunk van Krisztus Urunk által. Hogy mindannyian asztalodhoz ülhesünk Isten Országában. Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)
Kérünk Téged, hallgass meg minket!

CSALÁDFŐ: Urunk, Jézus Krisztus! Te az Atya akaratából emberré lettél, és köztünk lakoztál, hogy megoszd velünk az emberi élet örömeit, gondjait, bánatát. Megtestesülésed szent titkára kérünk, segíts most veled együtt úgy élnünk, hogy egykor veled legyünk az örök dicsőségben is. Aki él és uralkodik mindörökkön-örökké. Ámen.

Egymás köszöntése

A családtagok boldog ünnepet kívánnak egymásnak, énekelnek (Pásztorok, pásztorok, Istengyermekek, és más karácsonyi ének...), majd megajándékozzák egymást. Forrás: Internet

A segítségnyújtás a szeretet egyik legmagasabb dimenziója

„Hiszem, hogy aki kézen fog egy gyermeket, máris tett valamit a jövőért” – vallja dr. Herczegh Anita bíró, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat jöszolgálati nagykövete, Áder János köztársasági elnök felesége. A négygyermekes édesanyával családi gyökerekről, hivatásról, szolgálatról, Istennel való kapcsolatáról és a járvány következtében árván maradt gyermekek megsegítésére létrejött Regőczy Alapítvány munkájáról beszélgettünk a Sándor-palotában.

– Anita asszony gyermekkorából milyen meghatározó momentumokra emlékszik vissza?

– Nyugodt, békés és szerető családban nevelkedtem a testvéremmel. Szüleim csaknem ötven éven keresztül – édesapám haláláig – éltek boldog házasságban. Édesapám, Herczegh Géza jogtudós, egyetemi tanárként, míg édesanyám Petneházy Melinda háztartásbeliként biztosította a családi hátteret. Apám református, anyukám pedig katolikus, de ez nem okozott problémát közöttük. A házasságkötésükkor megállapodtak egymás között, hogyha fiút ad a Jóisten, akkor reformátusnak keresztelik, ha pedig lánygyermeket, akkor katolikusnak. Aztán megszülettünk a bátyámmal. A történet még tovább folytatódik, mert mindkettőnknek négy gyermekünk van, az egyik oldalon négy református, a másikon négy katolikus unokával. Így az állás döntetlen maradt.

– Mindez valóban szép családi összhangra utal. Mégis a szülei között nem eredményezett feszültséget a hivatásbeli különbség?

– Édesanyám nem mehetett egyetemre az 1950-es években. Később megbérelt ezzel, s a mi nevelésünkre fordította a figyelmét, amit nem élt meg áldozatként. Az irodalom és a művészetek területén is nagy műveltségre tett szert. Az 1990-es évek környékén, mikor a rendszer már lehetővé tette, létrehoztak apámmal egy alapítványt, ami a felvidéki és a határon túli gyermekek magyarságának megőrzését támogatja. Apám felvidéki származású volt. Halála után édesanyám vette át az alapít-

vány teljes irányítását. Ebben a szerepkörben megtalálta a feladatát és az örömet.

– A hivatástudat felismerésében mennyire játszott szerepet az édesapai példa?

– Mindig is humán érdeklődésű voltam, de édesapám tevékenysége megerősített, s még egyenesebbé tette az utat a jogi hivatás felé. A felmenőim között apai és anyai ágon is található bíró a családban, így talán nem is volt olyan meglepő, hogy ezt a pályát választottam. Ugyanakkor az anyai példa is meghatározó volt.

– Mindez összefügg a család Brüsszelbe való kiköltözésével?

– Igen. 2009-ben a férjem Brüsszelben lett parlamenti képviselő. Ez a helyzet döntés elé állított. Ha itthon maradok a négy gyermekünkkel, akkor folytathatom a bírói hivatást, viszont csak ritkán lesz együtt a család. A gyerekeknek vasárnapi apukát nem akartunk. Meghoztam a döntést, így a bírói hivatást elengedtem egy időre, és a két kisebb gyermekünkkel együtt költöztünk ki Brüsszelbe.

A két nagyobb egyetemistaként itthon maradt, s remekül megállták a helyüket. Előzetesen úgy terveztem, hogy mindez csak három év lesz, de az élet más forgatókönyvet írt. Azzal, hogy a férjemet köztársasági elnöknek választották, ehhez hozzáadódott még tíz esztendő. Tehát a hivatásbeli váltás édesanyám életéhez hasonlóan ugyanúgy bekövetkezett, de egy pillanatig sem éreztem lemondásnak, hiszen akad feladatom bőven.

– A köztársasági elnök feleségének a szerepkörét illetően milyen feladatokat kell vállalnia?

– Tisztelem eddigi elődeim karitatív tevékenységét, és mindazt, amit a hagyományok ápolásáért tettek és tesznek. Ezekbe a tevékenységekbe mindenki a saját egyéniségét is beleszövi, s ezzel magam is így vagyok, természetesen a kötelező, protokoll feladatokon túl. Ami az egyéniségemhez és lelkemhez is közel áll, az a karitatív tevékenység. A programjaim gerincét a gyerme-

kekkel kapcsolatos feladatok alkotják. Legyen szó hátrányos helyzetű, nagycsaládban élő, határon túli vagy tehetséges gyermekekről.

– A Covid-járvány miatt is a gyermekek felé terelődött az újabb feladatköze. Meséljen a Regőczy Alapítvány létrejöttéről!

– Férjemmel a tavaszi pandémia idején az esti beszélgetéseink során rendszeresen szóba került a koronavírus-járvány, s annak súlyos következményei. Sajnos mindig arra a fájdalmas felismerésre jutottunk, hogy szinte nincs olyan magyar család, aki közvetve vagy közvetlen módon ne lenne érintve. Egyre többször hallottuk, hogy már nemcsak a fiatalabbakat is áldozatul ejti e súlyos világjárvány. Biztosan érzékenyebbé tett minket az is, hogy az első unokánk februárban született. Szívbe-markoló családi drámákról hallottunk, többek között olyanról, ahol hat kisgyermek maradt szülők nélkül. A vírus okozta veszteségek akkor több mint ötszáz gyermeket érintettek. Ekkor férjemmel úgy döntöttünk, hogy létrehozunk egy alapítványt, amelynek segítségével igyekszünk az elvesztett szülőt legalább anyagi értelemben pótolni. Minden gyermek személyre szabott segítségre számíthat attól függően, hogy mire van szüksége: ösztöndíj, lakhatási támogatás, szociális juttatás, a közlekedés támogatása és még számos olyan gondoskodási forma, ami a fejlődését, gyarapodását, tanulását, megélhetését segíti elő.

– Alapítványuk névadója, az Isten vándoraként is sokat említett Regőczy István atya. Miért őt választották?

– Ismertük Regőczy atya küzdelmes élettörténetét, olvastuk a könyveit, közös bennünk a brüsszeli vonatkozás is. A Budapest XII. kerületében található Kútvölgyi Boldogasszony-kápolna szintén közeli lelki hely számunkra. Egyértelmű volt, hogy az ő nevével, immáron az égből való támogatásával szülessen meg az alapítványunk. Az indulás óta nagyon sok támogatást kaptunk szerte az országból, megtapasztalva a magyar emberek jó szándékú segítőkészségét. Számos kisebb és nagyobb cég, és rengeteg magánszemély is támogatja célkitűzésünket. Alapítóként fontos számunkra, hogy minden forint oda jusson el, ahol segítségre van szükség. Ezt segíti az a honlap (regoczialapitvany.hu), ahol elérhető minden információ a rászorulóknak és adományozóknak részére egyaránt.

– A magánéletében hogyan élte meg ezt a hosszú és nehéz vírusidőszakot?

– Ez az apró vírus megmutatta, hogy a világ urai nem mi vagyunk, emberek. Még mindig többet beszélünk a környezetvédelemről, s csak keveset a természetvédelemről. Sokan teljesen elszigetelődve, félelmekkel telve élték a mindennapokat. Én amondó voltam, hogy ne passzív szemlélői és kétségbeesett szenvedői legyünk az eseményeknek, hanem aktív résztvevői. Bevallom, ebben a korlátozásokkal teli időszakban nehezen találtam a helyem. Segíteni szerettem volna, s ezt a kényszerhelyzet adta tétlenséget a gyermekeim is észre vették rajtam. Az egyik lányom tanácsára két barátommal összefogtunk, és ezer maszkot varrtunk. Végre lett feladatunk, s ez a tennivaló lelkileg is feltöltött. Így legalább, ha csak egy kicsit is, de hozzátehettem a magam részét a közösségi összefogáshoz.

– „Minden Istennek tetsző próbálkozás támadásoknak van kitéve, de végül mindig győz a szeretet és az igazság” – olvashatjuk Regőczy atya visszaemlékezéseiben. Anita asszony a személyes életében hogyan talált rá a hit útjára?

– A hit mindig is jelen volt az életemben, bár nem egyforma intenzitással. A mélyebb hitre ébredésem nagyrészt az engem s a férjemet körülvevő barátoknak köszönhető, akiknek a keresztény hit a mindennapjaik részét képezte. Szerettünk volna hozzájuk tartozni, s példájukat követve hasonlóan élni. Emlékszem, mikor Brüsszelbe költöztünk, a kinti barátaink meghívtak a Magyar Házba vasárnapi misére. *Havas István* atya szentmiséje s a közösség olyan befogadó szeretetet sugárzott felénk, ami egy idegen országba érkezett családnak kimondhatatlan nagy ajándékot jelentett. A közösségi létformában az ember valóban megtapasztalja, hogy sosincs egyedül. Ezekkel a hívő barátainkkal még tíz év távlatából is szoros kapcsolatot ápolunk. Itthon, a pasaréti ferencesekhez járunk, ahol szintén megtaláltuk azt a közeget, amiben otthon érezhetjük magunkat.

– Mi az a többlet, amivel egy hívő ember éli a mindennapjait?

– Bevallom, ezt még senki sem kérdezte meg tőlem, s egyébként is nehéz beszélni arról, ami a lélek legmélyén lakozik. A szavak nem mindig adják vissza az érzést, de a hit számomra megnyugvás, s egy olyan iránytű, ami a legkilátástalanabb helyzetekből is kihozott. Olyan remény, ami értelmet ad a földi létezésnek. Elég, ha csak a felmenőimre gondolok, akik életük során olyan tragédiákon mentek keresztül, amit úgy gondolom, Isten segítségével nélkül nem lehetett volna túlélni. Nagypapám nagyon fiatalon halt meg, otthagya két kicsi gyermeket, akik közül az egyik a kétéves édesapám volt. Nagymamám a két gyermekkel egyedül maradt az 1920-as évek felvidéki kisebbségi létében. Aztán magyarországi rokonok hívására pár év elteltével átköltöztek az őshazába, ahol a nagymama megismerkedett egy kiváló emberrel, aki később a férje lett, s olyan szeretetben nevelte fel a két gyermeket, mint a legnagyobb apák. Történelemprofesszorként nagy tudást és a tanulás lehetőségét biztosította a gyerekeknek. Így lett édesapámból nemzetközi jogász professzor és hágai bíró. Nagy tanulság számomra, hogy a legkilátástalanabb helyzetekben sem szabad annyira összetörni, hogy elveszítsük a reményünket. A Jóisten mindig tudja, hogy mit miért tesz. Meg kell tanulnunk bízni benne.

– Anita asszony a hivatalbeli és a számos jászolgálati szerepvállalása mellett mivel tölti legszívesebben a szabadidejét?

– Sportos életet élünk a férjemmel. Barátainkkal nyáron evező- és biciklitúrákra járunk, télen síelünk. Nagyon szeretek bridzsezni, ez szintén közös családi hobbink. Természetesen a gyerekekkel, s most már az unokámmal töltött idő a legédesebb. Májusban lejár a második köztársasági elnöki ciklusunk, így ez a szép feladat véget ér, de a szolgálat nem. A Regőczy Alapítvány s a többi meglévő karitatív feladat nagyon fontos, így ezek a munkák továbbfolytatódnak. Hosszú idő után most újra lehetőségem nyílna a bírói hivatásom gyakorlására is, de az idő majd eldönti, hogy megfér-e a meglévő szolgálatok mellett. A karitatív feladatokkal az utóbbi évtizedben egy újabb hivatást kaptam, amiben öröm létezni. Az emberi összefogás és segítségnyújtás a szeretet egyik legmagasabb dimenziója. Ezt megtapasztalni felemelő. Ilyenkor úgy érzem, sokkal többek kapok, mint amennyit adni tudok. Ahogy barátunk, *Böjte Csaba* ferences testvér mondja: jónak lenni jó. Ennek megtapasztalására őszinte szívvel buzdítok mindenkit.

Lonkay Márta

Fotó: Figuli Judit, KEH

Kötelezően óvszert nyomnak a 12 évesek kezébe

Vermont lett az első állam Amerikában, amely előírja az ingyenes óvszerosztást minden állami középiskolában. A 2021-es tanévtől tehát kötelező óvszert adni a 12 éves gyermekek kezébe, még akkor is, ha ezt a szülei ellenzik. A törvényt – álságos módon – a szexuális úton terjedő betegségek és a nem kívánt terhességek megelőzése érdekében hozták létre. A valóságban azonban – bármilyen furcsa is első hallásra – óriási teret enged a kiskorúak körében elvégzett abortuszoknak.

Az új állami intézkedést „óvszer-elérhetőségi programnak” nevezték el. A törvény így szól: „A nem kívánt terhességek és a szexuális úton terjedő betegségek megelőzése vagy csökkentése érdekében, minden iskolai körzetnek óvszert kell biztosítania, a középiskolák összes tanulója számára ingyenesen.” A szövegben használt középiskolák kifejezés, je-

len esetben a hatósúlyos középiskolákra vonatkozik, azaz 12-18 éves korosztályra.

A vermonti oktatási hiva-

tal ráadásul olyan irányelveket határozott meg a programhoz, amelyekből egyértelműen kiderül, hogy az óvszerek terjesztését, a szülők háta mögött tervezik végrehajtani – írja a CBN News.

„Egyetlen középiskolás diák sem tagadhatja meg az óvszerhez való hozzáférést” – olvasható az irányelvekben. „A vermonti kiskorúaknak törvényes joguk van a reprodukív és szexuális egészségügyi szolgáltatások teljes köréhez hozzáférni, szülői engedély nélkül. A kiskorúak számára a legkülönbözőbb keretek között biztosítjuk az óvszerekhez való hozzáférést”.

Ne legyenek kétségeink afelől, hogy ki ennek a bicskanyitogató kezdeményezésnek a legfőbb támogatója. Természetesen az ország abortuszóriása, a Planned Parenthood (PP). Ugyanis ez a társaság biztosítja az óvszereket a kiskorúak számára – adta hírül Lifenews.

Ismeretes az a tény is, hogy a „nagylelkű támogató”, a Planned Parenthood abortuszlánc felel az Egyesült Államokban végzett terhességmegszakítások mintegy 40 százalékáért.

Makogás az Úrról I.

Isten hangja a csönd. (Thomas Merton)

A csönd adja minden hang értelmét.

A csöndet szívünkkel halljuk.

Ha a szív kinyílik az igazságra, akkor előbb-utóbb befogadja Krisztust.

Az istentagadás igazságkerülésből ered.

Eredetileg a tulajdon szent volt, mert föld, víz levegő a Teremtő volt, s az ő képviselője, a király rendelkezett a javakkal az egész közösség érdekében.

A magántulajdon szentsége az Antikrisztus szentségtörése.

A pénz az Antikrisztus madzagja, amellyel jelének viselőit mozgatja.

Az antikrisztusi kor alapörülete az üdvhelyzet nemtudása.

A nemzeti- és a bolseviszocializmus meg a liberalizmus közös vonása Krisztus gyűlölete.

„Ha valakinek nincs keresztje, az nem keresztény.” (Bálint Zsolt)

A gondolatok ülepedésekor kiderül, hogy közülük melyiknek szülője a fej, a szív, vagy az ülep.

Isten léte és holléte nem tudományos kérdés, nem is vallási, nem is teológiai, nem is filozófiai, hanem személyes: szeretem-e Őt?

Miért hiszek? Pontosabb és fontosabb, hogy szeretem-e Istent?

A kultúra az Éghez, a civilizáció a Földhöz való viszonyunk.

Az ember fejlődése kultikus, mert útjának értelme az Istenhez való közeledés.

A szent ellentéte a giccsember.

Mindenkinek önmaga a keresztje.

„Istent úgy találod meg a leggyorsabban, ha visszamész oda, ahol elhagytad.” (Eckhart Mester)

„Isten nevét senki sem tudja helyesen kiejteni.” (Eckhart Mester)

A számunkra is fölfogható Névre Jézus tanított meg bennünket: Mi Atyánk... Az képes kimondani, aki, amikor mi-t mond, mi-t él, amikor Atyánkat mond, Atyánkat él, amikor miképpent mond, akkor aképpent cselekszik.

Az ember szó csak Istenre is gondolva ejthető ki helyesen.

A Mi átélése maga a metanoia, a megfordulás, önző testi énünk levétele és újjászületés valamennyiünk közös isteni énjében. Beavatás. Ezt magyarázza Jézus Nikodémusnak.

Az én helyes kiejtése: mi.

Ki merészeli őszintén kívánni, hogy „jöjjön el a Te országod?”

Ne higgye, hogy Isten olyan ostoba, mint millió tudós, bankár, tábornok meg piár-ügynökség.

Ő a mi, a közös, isteni énünk.

Isten csak étellel közelíthető meg – ezért találhat rá tudós és tudatlan, okos és bolond, jó és bűnös.

Minél közelebb kerülsz Istenhez, annál kisebb leszel és annál erősebb.

Szent Mihály a legkisebb, azaz a leghatalmasabb.

Makogás az Úrról II.

A szentkönyvből annyit értünk, amennyit megélünk belőle.

Aki nem éli, nem érti.

A szentkönyv elhelyezi az embert a Valóságban – él-ményünkkel elfészkelünk benne.

Az ember szó kiejtése Istent idézi: nincs is értelme máskülönben, hisz az ember az ő képmása.

A köszöntés legalább hármasszólás jele, ezért szól így: adjon Isten jó napot!

Az életet a bensőnkől sugárzó világosság világítja meg, de saját fényünk leginkább kápráztat, akár az orrunk elé tartott gyertya. A jó világítótorony a szeretet-ragyogás, ami társunkon át sugároz.

Istent keresem a tükrömben – önmagamamat látom; magamat keresem – a félelmetes Istent találok.

A közös Atyát elutasítók létmódja a testvérharc, a kizsákmányolás, a hazugság.

Ahogy Isten gyöngye pontja az ember, úgy az emberé az Isten, azaz a nagyravágás. A kísértő csábmondata ez: „Olyanok lesztek, mint az istenek”. Az ördög tudja, hogy ennél kevesebbre nem érdemes törekednie az embernek.

Amennyire nem találjuk helyünket az égen, úgy a földön sem.

Az életminimum a mindennapi kenyér, a létminimum az, ami az emberséghez elengedhetetlen.

Az ember létminimuma Isten – nélküle a lélek a létezés minimuma alatt tengődik

A hit a mennyei Édesapánkkal való érintkezés.

Ha a hit megvakul, akkor bigottságá lesz, és a szívet és az értelmet maga alá gyűri.

Nincsen máshová.

Azokért imádkozott, akiket nem tud szeretni – hátha Istennek sikerül, helyette.

Az Evangélium arról szól, hogy a testet öltött Isten miként él, jár-kezel, beszél, eszik-iszik, vitázik, vigasztal, gyógyít és szenved a földön – közöttünk, testvérei között.

A Teremtés – felőlünk látható – alapszabálya, hogy az ősrobbanásból keletkezett anyag rögtön valami lett, foton, elektron, proton, egyszersmind az Egésznek a része.

Egyik sem lett akármilyen, hogy aztán pár milliárd év alatt összeevolucionalizálja önmagát meg a világegyetemet. Minden a Törvénnyel együtt született, tehát saját tulajdonságival, a kölcsönhatásokkal, a természeti állandókkal, stb. – vagyis a Renddel.

Ha az atomokra ekkora gond viseltetett, akkor miért kapott volna kevesebb figyelmet az ember?

Az evolúció hiányzik a Teremtésből, csak a Törvény létezik, az Isteni Rend pulija, aki emberré terelte össze a „véletleneket”.

Az evolúció során csak egyetlen lény, az ember fejlődött (Buji Ferenc).

Czakó Gábor

Forrás: www.czakogabor.hu

„Légy csendben, és várj az Úrra!”

(Zsolt 37,7)

A mai világban rengeteg a zaj. Tele van minden zavaróan sok impulzussal. Minden olyan hangos, harsány, hivalkodó. Olyan korban élünk, amelyet a zaj jellemez és nem a csend. Erre gondolva eszembe jut mamám egyik megjegyzése, amit akkor mondott, amikor túl hangosan hallgattam a zenét: „Mi van lányom? Talán félsz a csendtől?”. Igen, talán így van, talán félünk tőle, vagy már el is felejtettük milyen. Dübörgő zenék, videók, állandóan villódzó fények, Instagram, Facebook, folyamatos üres csevegések. Reggel felkelünk, rögtön kézbe vesszük a telefonunkat, mert olyan fontosak a napi hírek. Bepattanunk a kocsiba, felcsavarjuk a rádiót. Sétálunk az utcán, bedugjuk a fülünket. Folyton keressük a hangokat...

Megfigyeltem, hogy amikor tele vagyok aggodalmakkal és a szorongásaim felerősödnek, olyankor mindig kifogásokat keresek, hogy ne kelljen csendben időt töltenem, emiatt viszont a hangok és hatások kavalkádjában nem hallom Istent. Így még frusztráltabbá válok, mert úgy kezdem érezni, hogy Ő nem figyel rám, és csak úgy hagy függeni a szorongásaimban. Olyan ez, mint mikor felteszek egy fülest és a durva hangoktól nem hallom, mit beszélnek a szüleim. Az aggályaim üvöltésében nem hallom Istent. Egyre nagyobb a hangzavar, és ez a hangzavar egyre

jobban elnyeli azt a csendet, amelyben Ő ott van. „Isten hangját csak a csendben érheti el a kereső ember.” A csendnek értéke és célja van.

Sokszor nehéz leülni és csendben lenni Isten előtt. Nekem például akaraterő kell ahhoz, hogy ki tudjam zárni a zajt. Ön-

fejelemre van szükségem, hogy unalmamban ne azonnal a telefont ragadjam magamhoz, ne rögtön a Facebookot görgessem. Pedig tudom, hogy mindannyiunknak – így nekem is – milyen nagy szükségünk van minden egyes nap a csendidőkre, az Istenre szánt időkre. Szükséges a csend hangja ahhoz, hogy a Krisztusba vetett hitünk és bizalmunk növekedjen, és segítsen bennünket, hogy körülményeink ellenére valóban az Úrnak éljünk. Szükség van ilyen Istennel töltött időkre, amelyek lényege, hogy egyszerűen úgy legyünk Vele, ahogyan bárki olyannal lennénk, akit szeretünk.

Fel kell ismernünk a csend erejét az életünkben, amit a józanabb idők emberei jól ismertek. Dávid azt mondta a Zsoltárok könyvében: „Megmaradok utaimon, nehogy vétkezsem nyelvemmel. Csukva tartom számat, amíg előttem áll az istentelen.” (Zsolt 39,2-3). A szív

nem tud megnyugodni, amíg valaki beszél körülöttünk, vagy amíg a mi szánk jár. Csak a csendben tud a lélek Isten hangjába belekapaszkodni. Ilyenkor minden aggodalom elmúlhat, a kérdésekre válasz érkezik, a szorongató érzések kisimulhatnak, a hála és öröm pedig dicsőítésbe torkollhat.

Mérhetetlen áldás, hogy így Isten jelenlétébe kerülhetünk. Mérhetetlen áldás, hogy Isten magát ajándékozza nekünk a csendben.

Plesa Boglárka
Forrás: TeSó blog

Szabolcska Mihály:

Adventi ének

*Szállj, szállj magasra, szíveink reménye
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Ragyogj előttünk fénynek oszlopával:
Szent biztatással.*

*Hogy jó az Isten, ráüt a viharra,
Vidám szívárványt sző a borulatra;
Igéje napfény, az ragyog felettünk,
Mit félne lelkünk?*

*Óh jó az Isten, ami sziklavárunk,
Nem tart soká már bűnben bujdosásunk.
Az ígéretnek földjéhez érkezünk,
Jézus az nekünk.*

*Ő lesz a váltság élet-birodalma;
Változz öröme szívünk aggodalma.
Az elhagyottnak lesz már pártfogója,
Oltalmazója!*

*S lesz, lesz hitünknek diadalma, teljes,
Atyánk az Isten, irgalmas, kegyelmes,
A szeretetnek fényes napja jó fel
Idvezítőnkkel!*

*Szállj hát magasra, szíveink reménye,
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Elsírni könnyünk édes örömeinkben,
Szeretetünkben!*

Fabiny Tamás: Pertu

"Tessék mondani, tegezhetlek?",
kérdzte tőlem egy csöpp kislány.
Megelőlegezte magának a bizalmat.
Válaszomat meg sem várva,
megtalálta a megfelelő formát.

Láttam,
biztonságban érzi magát mellettem.
Korábbi félelmét már elfelejtette.
Belekapaszkodott a nadrágszáramba,
tréfából belebújt a papucsomba.

Ilyenek vagyunk mindannyian.
Ott serteperélünk az Isten közelében,
előbb úgy teszünk,
mintha véletlenül vetődünk volna oda,
majd egyre természetesebben forgolódnak
körülötte,
ám sokáig még nem merjük megszólítani.
De a világért sem tévesztenénk szem elől.

Aztán két marokra fogjuk bátorságunk,
odasomfordálunk hozzá, felnézünk rá,
alig tudjuk leplezni, hogy szívünk kalapál,
nagy levegőt veszünk,
és megszólítjuk.
Büszkék vagyunk arra, hogy tegezhetjük.

Ő pedig talán megértően mosolyog sutasá-
gáinkon.

Márai Sándor: December

Ez a hónap az ünnep. Mintha
mindig harangoznának, nagyon
messze, a köd és a hó fátylai
mögött.

Gyermekkorunkban e hónap
első napján árkus papírra, kék
és zöld ceruzával, karácsonyfát
rajzoltunk, karácsonyfát, har-
mincegy ággal. Minden reggel,
dobogó szívvel, megjelöltük,
mintegy letöröltük e jelképes fa
egyik ágát. Így közeledtünk az
ünnep felé. E módszerrel sike-
rült a várakozás izgalmát csak-
nem elviselhetetlenné fokozni.

A hónap közepe felé, amint
közeledett az ünnep, már állan-
dóan lázas voltam, esténként
félrebeszéltem, hideglelés da-
dogással mesél-
tem dajkámnak
vágyaimról. Mit
is akartam? Gőz-
vasutat és jegy-
lyukasztót, igazi
színházat, páho-
lyokkal, színésznővel, rivalda-
fénnyel, sőt valószínűleg kriti-
kusokkal és azokkal a szabó-
nőkkel is, akik megjelennek a
főpróbákon, és rosszabbakat
mondanak a darabról. Ezenfel-
ül lengyel kabátkát akartam,
továbbá Indiát, Amerikát,
Ausztráliát és a Marsot. Mind-
ezt persze selyempapírban, an-
gyalhajjal tetézve. Egyáltalán,
gyermekkoromban mindig a
világegyetemet akartam, az
életet, amely egyszerre volt
bicikli, kirándulás a Tátrába,
anyám zongorázása a sötét tár-
salgóban, bécsi szelet, almásré-
tes és diadal összes ellenségeim
fölött.

Most, hogy az ünnep közele-
dik, meglepetéssel észlelem,
mintha még mindig várnék va-
lamire. E napokban megesik,
hogy elindulok az utcákon,
megállok a kirakatok előtt, né-
zelődöm. Öngyújtó nem kell.
Fényképezőgép, Victor Hugo
összes művei, börben, zsebkés,

melynek gyöngyház tokjában
ötféle penge van, továbbá du-
góhúzó, körömtisztító és pipa-
szurkáló is, nem kell. Semmifé-
le tárgy nem kell már, s ha jól
meggondolom, lemondok Indi-
áról, Ausztráliáról és a Marsról
is, ellenségeim cikkeit érdeklő-
déssel olvasom, s színházba
lehetőleg egyáltalán nem járok.

Mégis, valamit várok még.
Annyi karácsony múlt el, egé-
szen sötétek, s aztán mások,
csillogók, melegek és szagosak,
annyi ünnep, s még mindig itt
állok, a férfikor delén, őszülő
fejjel, tele kötelezettséggel és
ígérettel, melyeket az Angyal
sem tudna már beváltani; s még
mindig várok valamire.

Néha azt hiszem, a szeretetre
várok. Valószínűleg csillapítha-
tatlan ez az éhség: aki egyszer
belekóstolt, holtáig ízlelni sze-
retné. Közben már megtudtam,
hogy szeretetet kapni nem le-

het; mindig csak
adni kell, ez a mód-
ja. Megtudtam azt
is, hogy semmi nem
nehezebb, mint a
szeretetet kifejezni.

A költőknek nem
sikerült, soha, a költőknek, akik
az érzelmek és indulatok min-
den árnyalatát rögzíteni tudják
szavaikban.

A szeretetnek nincs színfoka,
mint a gyöngédségnek, nincs
hőfoka, mint a szerelemnek.
Tartalmát nem lehet szavakban
közölni; ha kimondják, már
huzagság. A szeretetben csak
élni lehet, mint a fényben vagy
a levegőben. Szerves lény talán
nem is élhet másképp, csak a
hőben, a fényben, a levegőben
és a szeretetben.

Mindezt tudva, az egyre zavar-
tabb és bizonyosabb tudásban,
nem tehetek mást, mint sorra
járni az üzleteket, s vásárolni
öngyújtót, illatszert, nyakken-
dőt és jegylyukasztót, gőzvas-
utat és Victor Hugo összes mű-
veit. Tudom, hogy mindez re-
ménytelen. Mit csináljak? Az
ember azt adja, amit tud.

Forrás: Internet

Pusztai Sándor:

Örökké karácsony

Amikor elhallgat az angyalok éneke,
Amikor az égről eltűnik a csillag,
Amikor a pásztorok nyájukhoz visz-
szatérnek,
Amikor a királyok hazamennek,
Megkezdődik a karácsony:
Megtalálni az elveszettet,
Begyógyítani a sebeket,
Etetni éhezőket,
Kiszabadítani a rabokat,
Békét vinni a testvérek közé
És ujjongó dalt fakasztani a szívben.

Az apák lelkével ki törődik?

Miért és mire jó a Csendes Apa-forradalom, avagy hogyan szabadítsuk fel a mai apákat öröklött lélekölő pozíciójukból?

Ha még valakinek nem tűnt volna fel: az apák szépen csendben kiszorultak a családjaik életéből. Mindez persze nem mai történet, de társadalmunk jelenleg az apátlanság szörnyű béklyójában szenved, amely a legtöbb gyermek életére komoly hatással van. Hogy miért is történt mindez, hosszú lenne felsorolni, ám annál fontosabb, hogy a húsbavágó probléma megoldását mihamarabb megkezdjük. Mert a jelenlegi helyzetnek nem csupán gyermekeink, de az apák, sőt, az anyák is elszenvedői.

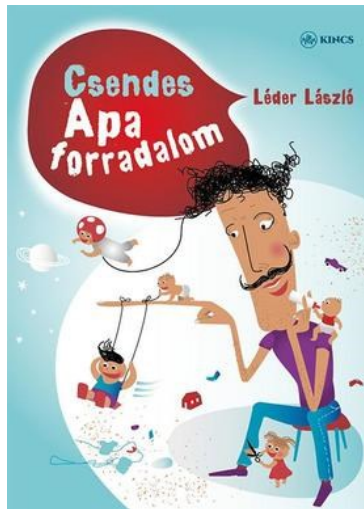
Léder László neve először akkor kerül fókuszomba, amikor megjelent az azóta több kiadást is megélt és továbbfejlesztett APA-füzet, amelyet jelenleg a várandós kismamák mindegyike megkap a védőnőtől. Vele együtt pedig a felvetés, mely már akkor belefészkelte magát a szívembe: míg az édesanyák számára számtalan könyv, módszer, tanfolyam létezik, valahogy az apák szülővé válásáról, támogatásukról ezen a szép – ám nem mindig könnyű – úton csendben megfeledezünk.

Azóta számtalan előadáson vettem részt a témában, s megtudtam: a helyzet sokkal árnyaltabb egyszersmind aggasztóbb, mint azt először sejteni lehet. Kicsit leegyszerűsítve jelenleg ott tartunk, hogy míg egy apa éjt nappallá téve robotol a családjáért, erőfeszítése pont a célszemélyek számára láthatatlan marad. Felesége és gyermekei inkább hiányával küzdenek s szembesülnek nap mint nap, mintsem önfeláldozásával. Eközben sokasodnak a válások és az apa nélkül felnőtt generáció ezt a mintát adja tovább gyermekeinek is. De hogyan történhetett mindez? S hogy van az, hogy életünk egyik legfontosabb része, az apa-gyermek kapcsolat sérülése dönt romba életüket, házasságokat? Egyáltalán helyre lehet ezt hozni?

Nos, hogy e komor bevezető után érkezzen némi feloldás: éppen erről a problémáról szól Léder László könyve, a Csendes Apa-forradalom, amely nem csupán egy szenvedélyes pszichológus nagyszerű írása a problémáról. Egy elhivatott szakember, egyszersmind gyakorló apuka, aggódó jóbarát, felkészült tanácsadó veszi sorra a legégetőbb kérdéseket, s szembesít bennünket azokkal az apa-mítoszokkal, amelyek nem engedik, hogy egy szorító élethelyzetből, skatulyából kitörjenek elszenvedői. Teszi mindezt olyan könnyed stílusban, hogy az ember néha nem tudja eldönteni, sírjon vagy nevéssen a leírtakon.

Be kell vallanom, hogy a könyv olvasása közben számtalan ponton jutott eszembe, hogy ezeket az ismereteket

bizony minden kisgyermekes család számára kötelezővé kellene tenni. Sőt, továbbmegyek, talán vannak olyan barátaim, akik elkerülhették volna a válást, ha ismerték volna a leírt jelenségeket. Mert egy átlagos földi halandó számára nem evidencia, hogy bizony egy férfi is szenvedhet szülés utáni depresszióban, vagy hogy egy családbarát munkahely hosszú távon mennyivel kifizetődőbb, mint egy jól fizető, zsíros állás, amely szőröstül-bőröstül beszippant minket. A könyv számtalan olyan, a valóságos környezetben jelen lévő problémára rávilágít, amely – kisgyermekes anyukaként saját bőrömmön tapasztalom, látom – sokunk életében megoldásért kiált. Az már csak hab a tortán, hogy évtizedek alatt bekövült élethelyzeteket, felnőtt apa-gyermek kapcsolatokat is megmenthetünk a leírtak alapján.

Mert nem, nincsen rendben az, hogy egy kisgyermek egyetlen férfimintája az óvodai kertész, hogy egy válás során evidencia, hogy a gyermek ezentúl alig látja majd az apját, vagy hogy az iskolai szülői munkaközösség "női szakasz"-ként funkcionál. Mert – ahogyan Léder László írja – nincs apátlan gyerek, csak apátlan nevelés. És mivel egy gyermeket ketten, szeretetből vállalnak, mindkét szülő tevékeny, gyengéd és odaforduló közreműködésére van szükség az egészséges fejlődéséhez.

Szenvedélyes, magával ragadó, ugyanakkor nagyon személyes könyv a Csendes Apa-forradalom, amelyet őszintén ajánlok mindenkinek, aki közelebb akar kerülni saját apaságának lényegéhez és problémái

megoldásához. Azoknak a nőknek, asszonyoknak is érdemes kezükbe venni, akik szeretnék párjukat támogatni ezen az úton. Léder László rengeteg, kutatáson alapuló ténnyel és izgalmasan új információval kínálja meg olvasóját, s bátran állíthatom, hogy mindenki talál a saját életére vonatkozó fejezetet.

Csak remélni tudjuk, hogy a pszichológus szívet melengető kezdeményezése – az apákat visszacsempészni családjaikba – s az ezt segíteni hivatott Csendes Apa-forradalom hamarosan elérje célját, s a modern apaság csendes vízként szívárog majd be hétköznapiainkba. Hogy aztán megszilárdulva, mint a formáló jég, teljesen átalakítsa, s végre valóban családbarátta tegye megtépázott apakultúránkat.

Czefernek Léla
vasarnap.hu

“Lábunk együtt járjon.
Kezünk együtt gyűjtsön.
Szívünk együtt dobbanjon.
Bensőnk együtt érezzen.
Elmének gondolata egy legyen.
Fülünk együtt figyeljen a csöndességre.
Szemünk egymásban nézzen és tekintetünk összeforrjon.
Ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért. Ámen”
(Az Úrral való egység imája/ Szeretetláng lelki napló)

Válság, te örök!

Amióta eszemet tudom, válságban van a világ. Nem ismerem azt a nagy tehetőségű rendezőt, aki rendre kitalál egy-egy újabb válságot, ráadásul ez idő tájt éppen a mi kis európai világunkban, de hogy mindig képes megújulni, az vitathatatlan

Mint ahogy az is, hogy a sorozatos válságok bőséggel adnak nekünk, újságíróknak, gazdasági, politikai elemzőknek munkát. Írásaink, figyelmeztetéseink többsége falra hányt borsónak bizonyul. S úgy képzelem, a válságok kitalálói közben jó nagyokat röhécselnek a markukban, „Már megint jól rájuk ijesztettünk!” felkiáltással. Ezekben a válságokban eleddig egy tényező vitathatatlanul közös. A cél. Az pedig aligha más, mint a megfélemlítés. Ami azért fontos, mert a félelemben tartott emberekkel azt csinál a gonosz, amit akar. És valóban!

Ma az európai és az amerikai fehér emberrel tényleg mindent meg lehet tenni. Ráereszteni a migránsokat, szétverni a család intézményét, kigúnyolni a hitét, letérdepeltetni, nemi aberrációra kényszeríteni, rabszolgává tenni, klímaőrülettel idegesíteni, tanulatlan, ostoba „hitzónokokat”, avagy hivatásos ijesztgetőket ráereszteni. Mindezzel persze az állandó félelemben tartás a cél. Kétségem sincs afelől, hogy ez háború. Háború a nemzetek, a fehér emberek, a normalitás ellen. Hadüzenet nélküli sunyi, lopakodó háború. Amelynek gyökerei mélyre nyúlnak, de erről majd később!

A jelent illetően szomorúan azt kell látni, hogy ez az emlegetett háború bizony eszkalálódik, magyarán fokozódik, élénkül. (Minden napra egy tojás!) Aligha hinném, hogy egy „átlagpolgár” pár héttel ezelőtt még elhitte volna, ami ma már valóság a fehérorosz határokon, miszerint egyszer csak erről az oldalról is ránk szabadul a migránstömeg. Mára világosan látszik, hogy az Európai Unió mindenre képtelen, ami valamilyen megoldást kínálna bármilyen válság leküzdésére. Sőt! Ostobaságokkal törődik.

Miközben arat a covid, a cseppet sem szegény nyugat-európai emberek pedig fáznak, autóval jární meg lassan tilos lesz nekik, Brüsszel felmérésekkel foglalkozik. A minap olvastam a legújabbról, nyilván fontosabb dolguk

nem akadt. E szerint a bevándorlók elítélik a fejkendő tiltását, mert ez korlátozza a szabadsághoz és a vallásgyakorláshoz való jogukat. És az ég megint nem szakadt le!

Nem az a válasz, hogy menjenek szépen haza, és ott olyan fejkendőt hordanak, amelyet csak akarnak. Nem az a válasz, hogy ha már itt vannak, alkalmazkodjanak, ne robbantgassanak, ne nyiszálják az európaiak nyakát, ne erőszakoskodjanak, továbbá próbálják a munkát mint olyat megszeretni. Mind ezen tulajdonságaik, cselekedeteik ugyanis éppen hogy a normális európai emberek szabadságát és vallásgyakorlását akadályozzák. Méghozzá nagyon! S a málé, tehetségtelen és hátsó szándékú uniós vezetők tehetetlenek. Semmiféle frissen keletkezett vagy éppen már régóta magunkkal hurcolt válságra nincs egyetlen épeszű megoldási javaslatuk sem.

Éppúgy nincs a migrációra, avagy az állítólagos klímaválságra.

A villámgyorsan fejlődő Távol-Kelet okos emberei már arról írnak, hogy a Kelet át fogja venni a hatalmat minden téren. Merthogy észrevették (nem volt nehéz), hogy a nyugati világban a jólét és az elszabadult liberalizmus teljesen kiforgatta magából a társadalmakat, hiszen a Nyugat azzal van elfoglalva, hogy hány nem van, meg a fáknak is vannak jogaik, valamint a férfiak is szülhessenek. Továbbá állandóult az ökohisztéria, megoldások viszont nem születnek. Így aztán elég könnyű dolga van a Keletnek, mert – s ezt már én teszem hozzá – azzal foglalkoznak, amivel kell – az ő szempontjukból. Ők ezt az európai-amerikai hibbant helyzetet egyébként liberális örületnek nevezik, gondolom sokan értünk egyet velük.

És akkor most pár mondat az örületről, a lopakodó háború gyökereiről, az eredetről, legalábbis az egyikről. A múlt század elején, amikor kifordult a világ, elsősorban az európai világ magából, megjelent egy könyv, melyet egy jó családból származó bizonyos Alekszandra Rachmanova írt. Magyarországon 1934-ben adták ki, Benedek Marcell fordításában, Szerelem, cseka, halál címmel.

A hölgy a családot, mint az élet legnagyobb szentségét tisztelte. Írásaiban borzadva idéz Alekszandra Kollontajnak, a híres szovjet teoretikusnőnek egy kommunista kongresszuson elmondott beszédéből: „A forradalom mindaddig megvalósíthatatlan, amíg a család fennáll. A család a burzsujoknak az egyház által feltalált intézménye. El kell pusztítani!” Idézte Anatolij Lunacsarszkijt is, aki szerint: „A család a bolsevista ideológia szerint az egyéniség éltetője, és ezért az ideális kommunista államban nem tűrhető meg. Rachmanova a családot éltető erőnek tartotta, sokat írt is erről. Olyan erőnek, amiért érdemes bármilyen szörnyűséget elviselni. Nos, őt 1925-ben kitoloncolták hazájából.

Íme, hová vezetnek vissza a szálak, íme egy kicsiny példa az eredetről. A háborúról, mely a normalitás, a család ellen folyik, s amely valamikor Lenin elvtárs és eszmetársai európai működésének idején kezdődött. S eszméi sajnos felismerhetően ma is itt vannak velünk. Borzadva gondolok az ötvenes-hatvanas évekbeli osztálytermeink-re, melyek falán ott virított bekeretezve a felirat: Lenin él, Lenin él, Lenin élni fog. És tényleg nem tűnt el. A szelleme meg annak kísértete itt van velünk. A világ pedig mostanság szemmel láthatóan nem a mi javunkra változik, a válság pedig, mint életeket felforgató eszköz, tényleg örök. Mert túrjük, hogy az legyen.

Kondor Katalin
Átvétel a Magyar Hírlaptól

Pintér Béla - Tudtad-e Mária

A „Mary, Did You Know?” című karácsonyi számot rengetegen feldolgozták már, de méltó magyar verziója még nem született. Idáig. Szerencsénkre Pintér Béla megmen-tette a magyar hallgatóságot és a tőle megszokott és el is várható profizmussal és átéléssel énekelte fel Kulcsár Tibor fordítását.

A dal eredeti verziójának a szövegét Mark Lowry írta 1984-ben, majd 1991-ben Buddy Greene zenésítette meg. Bár a szám eredetileg karácsony ünnepéhez kapcsolódik, mégis időtlen hangzása van, a szövegben felmerülő kérdések a gyermek Jézus jászla mellett ugyanúgy feltehetőek, mint a keresztfá tövében.

Ima az ünnepre várva

Látod, Istenem, milyen esendő vagyok? Ha legálább nagyjából rendben mennek a dolgaim, sokszor elfelejtek beszélgetni Veled. Bezzeg, ha fáj, szorít, sajog, ha kényszerít valami ott belül, rögtön kicsúszik a számon, szinte észrevétlenül: Istenem, add, hogy...

Haragszol ilyenkor rám? Kérlek, bocsásd meg ezt a vétkeket is! Bocsásd meg, hisz most is kérni szeretnék. Nemcsak magamnak, hanem másoknak is. Nekünk, akik eszeveszett tempóban száguldozunk az adventi fényekkel ékesített utcákon, böngésszük a karácsonyi katalógusokat, hogy mit milyen hitelből lehet megvásárolni, hogy gazdagabb legyen az ünnepünk. Uram, add, hogy ne higgyük el, hogy plazmatévétől, fals zenéket kiabáló télapóktól, és 0 százalékos THM-től leszünk boldogabbak!

Bármilyen régimódián hangzik, adj vissza nekünk a dió és alma örömeiből egy kicsit! Add, hogy boldogan tudjunk gyönyörködni a gyerekeink álomittas szuszogásában, add, hogy tudjunk nevetni és merjünk sírni, ha úgy esik jól. Hogy néha meg tudjunk tisztulni egy nagy zokogásban, és ne szégyelljük, hogy nemcsak csörtető, sikerorientált, manipulált géplények vagyunk, hanem érző, sérülékeny, törekeny emberek, akik kapnak elég sebet földi pályafutásuk során. Uram, add, hogy meg tudjunk gyógyulni bajainkból! Add, hogy érezzük, mikor érdemes tíz körömmel kapaszkodni, és mikor kell elengedni. Add, hogy ha elengedtünk valamit, ami fontos volt, kibírjuk a veszteség fájalmát – ember módon, emberien. Szabadíts meg minket a gyűlölettől, bosszúvágytól, ellenségeskedéstől, acsarkodástól! Add, hogy higgyünk egymásnak, egymásban!

Add, hogy legyen kedvünk gyertyafényben egy tiszta papírlapra tollból tintát maszatolni, csak úgy, a saját örömünkre. Add, hogy mosolyogjunk a csend hallatán, hogy találjuk meg minden napban az ünnepünket. Add, hogy gyakran kezdjük így a Veled való beszélgetést: köszönöm, Istenem!

Bocsásd meg a vétkeinket, és add, hogy magunknak is megbocsássuk tévedéseinket.

Adj békét, mindnyájunknak, Uram!

Áldott vagy te, aki úgy állsz a karácsonyi fények mellett, hogy azok nem derítik fel a szívedet.

Áldott vagy te, akinek az asztalánál egy hely örökre üres maradt.

Áldott vagy te, akinek nem volt lehetősége elbúcsúzni.

Áldott vagy te, aki egy üres váróteremben vársz a következő vonatra, s reméled, időben hazaérsz karácsonyra.

Áldott vagy te, aki azt hiszed, nem tudsz szép, mesebeli ünnepet teremteni a gyermekeidnek. De tudsz. Mert a gyermekek valami igazira vágnak, és te az vagy. Elég vagy.

Áldott vagy te, aki kiragasztottad a mosogatókagyló fölé a szeretteid fényképét, és megsimogattod őket a szemekkel, ahányszor csak elmosol egy-egy csészét.

Áldott vagy te, aki az öcséd kézírását megpillantva sírva fakadsz, és nem tudod abbahagyni. Áldott vagy, mert magad sem tudtad, mekkora a szeretet, és mekkora a távolság, a veszteség.

Áldott vagy te, aki egyedül gyűjtöd meg a gyertyát. Aki csak egy személyre készítesz vacsorát.

Áldott vagy te, aki szeretsz, de nem viszonzóznak.

Áldott vagy te, aki azon gondolkodsz, vajon legyőződ-e a betegséget, vajon lesz-e következő karácsony.

Áldott vagy te, aki agyondolgoztad magad, mégsem elég.

Áldott vagy te, aki egyedül neveled a gyermekeidet.

Áldott vagy te, aki eltemetted a szüleidet.

Áldott vagy te, aki titokban sírsz. Aki még nem tudsz megbocsátani. Akit megbántottak. És aki bántottál.

Karácsony közeleg. Az, aki nem csupán a magaságban és szentségben lakik, de a megtört szívűvel és alázatos lelkűvel is, ő maga jön el a világba. A mi kis személyes világunkba is. Felüdíti a megtört szívét. A megrepedt nádat nem töri el. A pislogó gyertyabelet nem oltja ki.

Áldott vagy.

Forrás: Internet

Tejszínes mézes krémes

Gyurákovics Ágota konyhájából

Tészta:

- 20 dkg liszt
- 5 dkg olvasztott Ráma
- 10 dkg porcukor
- 1 evőkanál méz
- 1 teáskanál szódapor
- 1 egész tojás plusz egy sárgája

Ebből egy közepes tepsi hátán két lapot sütni.

Krém:

- 9 dl tej
- 3 vaníliapuding
- 3 tojás sárgája ezt összefőzni...
- 25 dkg Ráma
- 20 dkg porcukor
- Ezt kikeverni, majd a kihűlt pudinghoz adni

-5dl tejszínhabot keményre felverni

Összeállítás: tésztalap-krém-tejszínhab-tésztalap

1 éjszakára hűtőbe tenni...

Jó étvágyat kívánunk!

Gergely István :

ÉLVEZD A CSENDET

Csak csendben csendülhet csengőhang kristályos karácsony éjjelen.
Csak csendben reppenhet a pitypang libbenő ártatlan szeleken.

Csak csendben pillanthatasz királylányt hajolni borostyán ablakon.
Csak csendben sejtethed a magányt csavargó borostás alakon.

Csak csendben hallhatod gyermeked szuszogni álombő vizeken.
Csak csendben bírhatod kedvesed, szunnyadva elnyugvó melleden.

Csak csendben keresnek a szavak, míg ott kinn beszélget langy eső.
Csak csendben találsz meg magad.
Telik az éj, indul a jövő.

Karácsonyi miserend

Adventi hajnali misék

Szőlősgyörökön csütörtökön, Lengyeltótiban pénteken hajnali 6 órakor

Karácsonyi szentgyónás, dec. 18.

Lengyeltótiban 9.00
Szőlősgyörökön 11.00
Öreglakon 13.00

December 24.

Öreglak: 20.00
Szőlősgyörök: 22.00
Lengyeltóti: 24.00

December 25.

Öreglak: 8.00
Lengyeltóti: 9.30
Szőlősgyörök: 11.00
Gyugy: 13.00

December 26.

Öreglak: 8.00
Lengyeltóti: 9.30
Szőlősgyörök: 11.00
Hács: 13.00

A két ünnep között nem lesz liturgia a temp-

A plébánia is zárva tart!

December 31.

Év végi hálaadás Lengyeltótiban 18.00

Január 1.

Öreglak: 8.00
Lengyeltóti: 9.30
Szőlősgyörök: 11.00
Gyugy: 13.00

Január 2.

Öreglak: 8.00
Lengyeltóti: 9.30
Szőlősgyörök: 11.00
Hács: 13.00

MINDEN KEDVES TESTVÉRNEK ÉS OLVASÓNAK ÁLDOTT ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520